

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Der er generelt for meget støj i salen, må jeg sige.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) Forespørgsel nr. F 7:

Forespørgsel til finansministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om overenskomstforhandlingerne på det offentlige arbejdsmarked og parternes mulighed for et lønløft til de lavestlønnede?«

Af Line Barfod (EL), Per Clausen (EL), Johanne Schmidt-Nielsen (EL) og Frank Aaen (EL).
(Anmeldelse 11.12.2007. Fremme 13.12.2007).

Kl. 10:03

Formanden:

Den første, der her får ordet, er hr. Frank Aaen som ordfører for forespørgerne.

Kl. 10:04

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Frank Aaen (EL):

Vi husker alle sammen SOSU-hjælperne fra Herning, der startede en kampagne, hvor de gjorde opmærksom på, at de fik alt for lidt i løn, og at folk flygtede fra deres fag, fordi de kunne få mere i løn som ufaglærte arbejdere.

Vi husker, hvordan repræsentanter fra alle partier udtalte sig positivt om, at de, der tog sig af vores gamle, af vores børn, af vores syge, selvfølgelig havde brug for at få en ordentlig løn. Vi så, hvordan der i valgkampen blev etableret et meget klart flertal uden om regeringen for at ville give et lønløft. Den beskedne udgave var 5 mia. kr., som et klart flertal støttede – det var Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, SF, Enhedslisten og i mindre grad De Radikale, som sagde, at der selvfølgelig skulle ske en ordentlig regulering af lønningerne for dem i vores samfund, der tager sig af vores velfærd, og som er blandt dem, der tjener allermindst.

Desværre så vi så, hvordan det lykkedes finansministeren – og et eller andet sted må man

vel lykønske ham med narreværket – at narre Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet til at tro, at nogle kroner, der i forvejen var afsat og aftalt, lige pludselig kunne være nogle, der blev givet ekstraordinært til et lønløft. Og derfor står vi jo i dag over for nogle overenskomstforhandlinger, hvor der ikke fra politisk side er givet tilsagn om, at der skal gives de penge, der skal til, for at man får en ordentlig løn eller i hvert fald begynder at få en retning, hvor man øger lønnen for de lavestlønnede inden for velfærd og den offentlige sektor.

Vi vil så gerne med forespørgslen i dag give en mulighed for, at de, der var så klare i mælet og gav løfter om, at der selvfølgelig skulle ske et ekstraordinært løft, i dag kan stemme for, at regeringen bliver pålagt at give et sådant løft.

Kl. 10:06

Formanden:

Tak til hr. Frank Aaen. Og så er det finansministeren.

Kl. 10:06

Besvarelse

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Overenskomstforhandlingerne er jo det, der er genstand for dagens debat, og om dem kan jeg oplyse, at de føres af parterne og ikke her i salen. På det offentlige område føres de på tre selvstændige områder. Kommunernes Landsforening forhandler med de relevante personaleorganisationer om vilkårene for de medarbejdergrupper, der er kommunalt ansat. I den særlige konstruktion, der er lavet i Danske Regioners regi, forhandler Danske Regioner tilsvarende med de organisationer, der repræsenterer de regionalt ansatte. Og Finansministeriet forhandler med de statsansattes organisationer.

Parterne på de tre områder forhandler på grundlag af de køreplaner for forhandlingernes afvikling, der er aftalt i de enkelte sektorer, og jo naturligt med udgangspunkt i de krav, der er formuleret på henholdsvis arbejdsgivers og arbejdstagers side, herunder såvel generelle krav af mere tværgående karakter som specielle krav, der alene relaterer sig til de enkelte personalegrupper. Forhandlingerne er i gang, de kører på fuld kraft på alle områder, og efter hvad der er oplyst til mig, kører de også fuldstændig planmæssigt.

På det kommunale område er der eksempelvis netop indgået to delforlig om en række nærmere opregnede emner, bl.a. vilkårene for tillids-

repræsentanter og administrationen af den sjette ferieuge. Også på det statslige område kører forhandlingerne helt planmæssigt. Og sådan skal det jo være, for der er i Danmark en lang og god tradition for, at overenskomstparterne forhandler uden indblanding udefra.

Når det er en god idé, hænger det jo bl.a. sammen med, at ingen andre end arbejdsgiver- og arbejdstagerrepræsentanterne på de enkelte områder har, kan man sige, det detaillenskab til forholdene inden for de enkelte sektorer, som der skal til, og derfor er det jo dem, der har de bedste forudsætninger for at nå frem til et afbalanceret forlig, der tilgodeser de særlige hensyn, der gør sig gældende på de respektive områder.

På samme måde er der også en god tradition for, at arbejdsgiverne drøfter forskellige spørgsmål undervejs i forløbet, på samme måde som det jo også foregår på organisationssiden, men at man omvendt afholder sig fra at involvere sig i eller kommentere forløbet på de øvrige områder. Derfor er jeg her i dag ikke i en position, hvor jeg skal stå og kloge mig på de kommunale eller regionale overenskomstforhandlinger.

For så vidt angår staten, har jeg allerede sagt, at det hele kører planmæssigt, og det ville være uklogt, og det ville i øvrigt også stride mod sædvanlige spilleregler at komme med udmeldinger om forløbet midt i en igangværende forhandlingsproces. Jeg har sådan set – og har haft det hele vejen igennem og har det fortsat – stor tiltro til, at de respektive parter selv, som de jo også har vist tidligere, kan nå frem til et bæredygtigt resultat, og derfor synes jeg sådan set, at den bedste håndsrekning, vi her i Folketinget kan give til de igangværende overenskomstforhandlinger, er at give parterne arbejdsro.

Med hensyn til de offentligt ansattes lønvilkår, som jo har spillet en vis rolle i debatten på det seneste, vil jeg dog gerne her i dag benytte lejligheden til at understrege den kendsgerning, at de ansatte i staten, kommunerne og regionerne igennem en lang årrække har haft en lønudvikling, der er parallel med lønudviklingen på det private arbejdsmarked. Det skyldes jo, at vi har aftalt en særlig reguleringsordning, som sikrer, at eventuelle afvigelse i lønudviklingen i forhold til den private sektor løbende bliver samlet op og kompenseres i form af et supplement til de generelle lønreguleringer, der aftales som led i overenskomstforhandlingerne. Det er på mange måder et unikt instrument, som også sikrer de offentligt ansatte et unikt sikkerhedsnet.

Nu forstår jeg så, at det i nogen grad er det instrument, som Enhedslistens ordfører omtaler som narreværk. Sådan kan man selvfølgelig godt se på det, jeg tror nu ikke, at det gælder de offentligt ansatte, der altså via det her instrument har fået sikkerhed for, at hvis der var lønstigninger på det private arbejdsmarked, der lå ud over det, der var aftalt på det offentlige, så blev det efterreguleret. De oplever det ikke som narreværk, at deres lønudvikling på den måde sikres.

Jeg kan i tillæg til det her så også tilføje, at regeringen før jul indgik aftale om et supplement til økonomaftalerne med henholdsvis kommunerne og Danske Regioner med et opjusteret budgetskøn for effekten af overenskomstforhandlingerne. Dermed har vi altså givet et bidrag til at sikre en rummelig overenskomstramme allerede i 2008, og det betyder, at der nu er plads til, at parterne kan aftale lønreguleringer på niveau med det private arbejdsmarked allerede i det første overenskomstår.

Den endelige fastlæggelse af overenskomstrammen og udmøntningen heraf til løn og andre formål er imidlertid, som jeg har nævnt indledningsvis og flere gange undervejs, overladt til de respektive aftaleparter i hver af de tre offentlige sektorer. Jeg konstaterer med tilfredshed, at forhandlingerne er i gang, at de kører efter de aftalte køreplaner, og jeg imødeser resultatet af de forhandlinger og vil da gerne udtrykke et ønske om, at de lander på en måde, hvor alle parter er tilfredse med resultatet.

Kl. 10:12

Formanden:

Tak til finansministeren.

Så går vi over til den egentlige forhandling, og den første er hr. Frank Aaen som ordfører for forespørgerne.

Kl. 10:12

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Frank Aaen (EL):

Diskussionen drejer sig om offentligt ansatte, der får alt for lidt i løn for deres vigtige arbejde med at passe børn, passe ældre, passe syge. Det er alle lige fra SOSU-assistenten til sygeplejersker, fra pædagoger til politifolk; nogle af dem starter med lønninger, som ligger på 16.000-18.000 kr. om måneden – alt for lidt i forhold til det ansvarsfulde arbejde, de har. Det er ikke bare rimeligt, at de her grupper får højere løn,

det er også en forudsætning for at kunne fastholde og rekruttere folk til den offentlige sektor.

Der er tale om et historisk og strukturelt problem fra dengang, hvor velfærd nærmest var et kald, der bar lønnen i sig selv, og der er typisk tale om kvindefag. Derfor er det spørgsmål, vi diskuterer i dag, jo også et spørgsmål om mere lige løn mellem mænd og kvinder. Lønforskellen mellem mænd og kvinder i Danmark er stigende – fra 15 til 18 pct. under den nuværende regering. Internationale undersøgelser viser, at Mongoliet har overhalet Danmark i spørgsmålet om lige løn mellem mænd og kvinder, og det viser jo meget godt, hvor meget der er brug for at gøre noget på området og ikke mindst det her område.

I december lykkedes det desværre finansministeren at få Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet, der ellers har talt så varmt om en ekstra lønpulje på 5 mia. kr., til at afbalde det krav. Aftalen er det rene narreværk, fordi – og det var finansministeren inde på før – det, som ligger i aftalen, kun er det, der var aftalt i forvejen. Der er ikke én eneste ny krone, kun det, at man vil fortsætte, og så forhøjede man skønnet for, hvor meget lønreguleringen ville give for at følge med den private sektor. Men ikke én krone ekstra. Tværtimod viser vores beregninger, at selv om man så løftede lønudviklingen i skøn fra 3,25 til 4 pct., ville man blive ved med at sakke bagud i forhold til den private sektor, mens finansministeren jo lige har offentliggjort en rapport, der siger, at timelønsudviklingen på det private område i 2007 og 2008 ligger på mellem 4,6 og 4,7 pct. – altså væsentlig mere end det, man nu taler om skal indregnes på det offentlige område. Det vil sige, at man ikke engang giver noget løft; man har faktisk lavet en aftale, der betyder, at man sækker fortsat bagud i forhold til den private sektor.

Det forslag til vedtagelse, jeg senere vil læse op, vil give det alternative flertal, der forhåbentlig stadig væk er i Folketinget, mulighed for at holde deres valglofter om 5 milliarder rigtige kroner i stedet for finansministerens narreværk om bare at tage nogle penge, der er givet i forvejen, og kalde dem nye kroner.

Vi kan også sige det på den måde, at skal de offentligt ansatte, der har særlig lav løn, herunder kvindefagene, have et løft, kan det kun ske på to måder: enten ved, at man sørge for at give flere penge herfra, eller ved, at kommunerne fyrrer folk. Der er ikke andre muligheder, hvis ikke

de økonomiske rammer øges, og derfor skal der selvfølgelig flere penge til.

Det, vi siger her med 5 milliarder flere kroner, kalder man for politisk indblanding. Jamen det er jo det, der sker i forvejen, for det er Folketinget og regeringen, der beslutter rammen for økonomien for kommunerne, regionerne og de statsligt ansatte. Hvis man er så bange for, at man kan risikere politisk indblanding på det her område – hvis der er mulighed for, at finansministeren hører efter, for jeg vil gerne have et svar – kan vi så få en garanti for, at hvis der kommer en konflikt på det offentlige område, griber regeringen ikke ind og lovgiver om lønningerne på det offentlige område. Den ultimative politiske indblanding er, at Folketingets flertal lovgiver om, hvordan lønningerne skal være. Kan vi få en garanti mod det, hvis man er så bange for politisk indblanding?

Nej, selvfølgelig skal der gives penge, for ellers kan det ikke lade sig gøre at få tingene til at hænge sammen. Udviklingen er jo sådan i dag, at på virksomhedernes direktionsgange stiger lønnen 25 pct. på 1 år, der gives skattelettelser for 10 mia. kr. – det er det dobbelte af det, man har lovet at give til de offentligt ansatte, men som der ikke råd til; der er råd til de 10 mia. kr., men ikke til de 5 mia. kr. – og vi ser, at antallet af ledere inden for det offentlige vokser dramatisk. Lad os bare tage et eksempel: Kommunaldirektørernes løn er over 3 år steget med 20.000 kr. om måneden, mens pædagogmedhjælpernes løn er steget med 1.500 kr. om måneden. Det vil sige, at i kroner og øre har kommunaldirektørerne fået en lønstigning på 13 gange så meget som pædagogmedhjælperne. Det går i den forkerte retning, og vi er nødt til at gøre noget. Derfor fremsætter vi følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget erkender, at finansministerens udspil om en øget lønpulje til de offentligt ansattes overenskomstforhandlinger, som blev søsat umiddelbart før jul, i realiteten ikke tilfører overenskomstforhandlingerne nye penge, beslutter Folketinget at opfordre regeringen til at etablere en ekstraordinær varig pulje på 5 mia. kr. til fordeling blandt de lavest lønnede offentligt ansatte. Puljen fordeles af overenskomstparterne.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 16).

Kl. 10:17

Formanden:

»Idet Folketinget erkender, at finansministerens udspil om en øget lønpulje til de offentligt ansattes overenskomstforhandlinger, som blev søsat umiddelbart før jul, i realiteten ikke tilføjer overenskomstforhandlingerne nye penge, beslutter Folketinget at opfordre regeringen til at etablere en ekstraordinær varig pulje på 5 mia. kr. til fordeling blandt de lavest lønnede offentligt ansatte. Puljen fordeles af overenskomstparterne.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 16).

Dette forslag til vedtagelse vil nu indgå i de videre forhandlinger.

Da der ikke er bedt om korte bemærkninger, er den næste ordfører hr. Peter Christensen.

Kl. 10:18

(Ordfører)

Peter Christensen (V):

Jeg er meget tilfreds med regeringens svar på den her forespørgsel. Det er vigtigt for os, at vi overlader forhandlingerne til arbejdsmarkedets parter. Vi har en over 100 år gammel dansk tradition for, at lønforhandlingerne er et overenskomstmæssigt spørgsmål for lønmodtagere og arbejdsgivere. Parterne ved bedst selv, hvor problemerne og udfordringerne på arbejdsmarkedet gemmer sig, og de kan derfor også hurtigere og bedre finde de løsninger, der matcher de aktuelle udfordringer.

Det er jo en tradition, som grundlæggende bygger på samarbejde frem for konflikt, og en tradition og en aftalemodel, som vi i Venstre ønsker at værne om. Vi har stor tillid til, at parterne i fællesskab vil kunne opnå enighed og bedst gøre det uden politikernes indblanding.

Regeringen har sammen med de andre offentlige arbejdsgivere opjusteret rammen for lønforhandlingerne, og nu bør de så efter vores mening have ro til finde de rigtige løsninger.

Jeg skal på vegne af Venstre og Det Konservative Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget noterer sig, at regeringen før jul indgik aftale med Kommunernes Landsforening og Danske Regioner om en opjustering af lønskønnet i den offentlige sektor. På den baggrund konstaterer Folketinget, at arbejdsmarkedets

parter nu forhandler fornyelse af overenskomster.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 17).

Kl. 10:20

Formanden:

Der er fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Folketinget noterer sig, at regeringen før jul indgik aftale med Kommunernes Landsforening og Danske Regioner om en opjustering af lønskønnet i den offentlige sektor. På den baggrund konstaterer Folketinget, at arbejdsmarkedets parter nu forhandler fornyelse af overenskomster.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 17).

Dette forslag til vedtagelse vil også indgå i de videre forhandlinger.

Der er korte bemærkninger, og den første, der har bedt om ordet, er hr. Frank Aaen.

Kl. 10:20

Frank Aaen (EL):

Når Venstres ordfører taler om opjustering af lønskønnet og det at have tilført nogle flere penge, er det så ikke en bekræftelse af, at det ikke er nye penge, forstået på den måde, at den opjustering og de penge, det udløser, helt nøjagtigt svarer til det, der var indeholdt i de eksisterende overenskomster – altså ikke nogen nye penge til et egentligt lønloft, men bare en bekræftelse af gældende overenskomst? Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål: Hvis man har så stor tillid til arbejdsmarkedets parter, kan vi så få en garanti for, at Venstre ikke vil være med til at gribe ind i overenskomsterne ved at forbyde strejker og i stedet for diktere de offentligt ansatte deres nye lønninger?

Kl. 10:21

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:21

Peter Christensen (V):

Det, som jeg har noteret mig regeringen har gjort, er at øge udgangspunktet for forhandlingerne, som er gået i gang. Og derfor er det jo ikke en bekræftelse af gældende overenskomst, men udgangspunktet for den overenskomst, som man forhandler om. Som jeg sagde i min indledning, har vi jo en rigtig god tradition for, at arbejdsmarkedets parter finder løsninger, og når vi ser historisk på det, er det jo reglen og ikke undtagelsen, at man netop har kunnet nå til

enighed. Og det er jeg fuld af fortrøstning for at man vil igen.

Men at give en garanti for, at vi fra politisk hold ikke vil gribe ind, hvis der er et problem, som skal løses, ville jo efter min mening være helt forkert og uansvarligt. Men det er absolut ikke det samme som at sige, at jeg forudser, at det kan blive nødvendigt, og det er jeg faktisk sikker på at det ikke gør.

Kl. 10:22

Formanden:

Hr. Frank Aaen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 10:22

Frank Aaen (EL):

Jamen det er jo det rene hykleri, at man på det ene tidspunkt siger, at man ikke vil blande sig ved at give flere penge til lønforhøjelser, og så bagefter siger, at det jo kan blive nødvendigt at gribe ind og diktere overenskomsterne på det offentlige område og i realiteten forbyde en igangværende konflikt. Det er jo det rene hykleri.

Jeg er da glad for, at vi får bekræftet, at regeringen stadig væk er parat til at true med at bremse en konflikt for på den måde at stoppe lønforhøjelser.

Det er jo fint: Først lader man være med at give flere penge til lønforhøjelser, og bagefter truer man med at ville gribe ind ved lov, hvis de offentligt ansatte ikke er tilfredse med de penge, der er. Det er den ene ting.

Den anden ting: Den opjustering, man påstår er sket af lønsummen – vi er ikke enige om det – er jo bare en følge af den overenskomst, der gælder. Er det ikke rigtigt? Der er ikke én eneste ny krone, pengene var blevet udbetalt under alle omstændigheder.

Kl. 10:23

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:23

Peter Christensen (V):

Jeg synes, at det som sagt er vigtigt, at parterne nu får ro til at forhandle. Med den opjustering, som regeringen meldte ud før jul, er der jo nu mulighed for også at nå resultater, der afspejler det private område. Vi synes, det er vigtigt, at man har en lønudvikling på det offentlige område, som også afspejler lønudviklingen på det private.

Men det, jeg også godt vil tage fat i, er, at jeg skulle stå og true. Jeg truer absolut ikke nogen. Jeg har netop mange gange understreget, at jeg

synes, det er vigtigt, at arbejdsmarkedets parter får ro til at forhandle og finde de løsninger, som de også historisk set har vist de kan finde frem til.

Kl. 10:23

Formanden:

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 10:23

Per Clausen (EL):

Jeg vil bare spørge hr. Peter Christensen, om det ikke er rigtigt forstået, at det, han siger, for det første er, at regeringen har sørget for, at der ikke er økonomiske midler til at gennemføre et reelt lønløft for de lavtlønnede offentligt ansatte, og for det andet, at hvis de offentligt ansatte ikke anerkender den økonomiske ramme, regeringen har fremlagt, så vil regeringen efterfølgende forsøge at få flertal i Folketinget for at lave et regeringsindgreb.

Kl. 10:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:24

Peter Christensen (V):

Det er altid svært, når man diskuterer med Enhedslisten, altså at en vækst, der helt konkret udmønter sig – det er i det her tilfælde, at lønrammen stiger med 4 pct. – ikke er lig med flere penge. Det gør det jo svært, for i min verden er en vækst på 4 pct. altså lig med flere penge; det er også en vækst. Jeg tror ikke, jeg skal gøre mig nogen forhåbning om, at vi når til enighed om fakta, selv om det burde være nemt. Men det, jeg dog håber, vi kunne blive enige om her på Christiansborg, er, at der nu er et udgangspunkt for forhandlingerne mellem de offentlige arbejdsgivere, som gør det muligt også at nå resultater, der afspejler resultaterne på det private område, og at vi giver ro til arbejdsmarkedets parter til at finde en god fordeling af de penge og finde en god overenskomst.

Kl. 10:25

Formanden:

Hr. Per Clausen for den sidste korte bemærkning.

Kl. 10:25

Per Clausen (EL):

Nu kan jeg jo ikke gøre for, at hr. Peter Christensen har det svært. Det tror jeg sådan set mere er noget, han selv må bære ansvaret for, end at give Enhedslisten skylden for det. Men realiteten er vel stadig væk, at den økonomiske ramme, der er for forhandlingerne, er sådan, at det lønløft, som adskillige lavtlønnede offentligt ansatte har

givet udtryk for de har brug for med de her overenskomster, er der ikke penge til, selvfølgelig medmindre man vil finansiere lønløftet ved at reducere antallet af offentligt ansatte dramatisk.

Så pointen er vel, at hr. Peter Christensen og Venstre har sikret en ramme om de her overenskomstforhandlinger, der gør, at man ikke kan gennemføre lønløftet.

Og så bare for at gøre det helt klart siger hr. Peter Christensen: Men det er da klart, at hvis man ikke inden for de rammer, vi har dikteret, kan nå frem til et resultat, så kommer der et folketingsindgreb, hvis regeringen ellers kan skaffe sig flertal for det.

Kl. 10:26

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:26

Peter Christensen (V):

Nu går man i gang med forhandlingerne, og jeg kan så glæde mig over, at udgangspunktet for de forhandlinger er, at der er plads til et lønløft. Så uanset hvor mange gange Enhedslisten står og gentager, at der ikke er plads til lønstigninger, så er det simpelt hen faktisk forkert.

Fordelingen af den ramme, der nu er, er jo det, vi også overlader til parterne at forhandle sig frem til, og det synes jeg de skal have ro og fred til.

Men lad mig lige understrege endnu en gang, at der er plads til et reelt lønløft for de offentligt ansatte, og det har der været hele tiden.

Kl. 10:26

Formanden:

Det er hr. Ole Sohn for en kort bemærkning.

Kl. 10:26

Ole Sohn (SF):

Nu er jeg glad for at høre, at hr. Peter Christensen mener, at man skal holde sig til sandheden og til fakta. Derfor går jeg ud fra, at vi er enige om, at der i den offentlige sektor – ikke mindst når vi snakker social- og sundhedspersonale – er en akut mangel på folk, både social- og sundhedshjælpere og sygeplejersker. Og det er der også på andre områder.

Er hr. Peter Christensen enig i, at der er store problemer i kommunerne og regionerne med at fastholde og rekruttere medarbejdere netop til social- og sundhedsområdet?

Kl. 10:27

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:27

Peter Christensen (V):

Jamen jeg kan jo konstatere, at der inden for mange grupper både på det private og på det offentlige arbejdsmarked er rekrutteringsproblemer, og så sandelig også i den offentlige sektor, og det gælder også for SOSU-assistenten. Jeg mener faktisk, at en af de allerstørste politiske udfordringer, vi har, er mangelen på arbejdskraft helt generelt. Så det synes jeg sådan set ikke vi skal slås om. Det, vi alle sammen bør bruge kræfter på, er på at finde netop politiske løsninger, som vil gøre det attraktivt at blive længere på arbejdsmarkedet generelt, og finde løsninger, der gør, at vi også får den restgruppe ind på arbejdsmarkedet, som i dag står uden for det.

Der er jo masser af ting, vi skal have taget fat på. Det er også derfor, at regeringen har bebudet bl.a. en jobplan. Og vi har hele kvalitetsreformen, som jo har et hovedsigte med netop at gøre det mere attraktivt at være ansat i den offentlige sektor. Så jeg er helt enig i, at vi har en udfordring, og jeg er også helt enig i, at vi skal have fundet løsninger på det.

Kl. 10:28

Formanden:

Så er det hr. Ole Sohn for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 10:28

Ole Sohn (SF):

Jeg ved ikke, om hr. Peter Christensen har overset det, men nu har regeringen faktisk siddet i 6 år og haft alle muligheder for at løse de problemer, som har været kendt i 6 år, men den har ikke foretaget sig noget som helst. Det står tindrende klart med udmeldinger fra de faglige organisationer og senest i TV-Avisen i aftes også fra formanden for Regionerne, hr. Kristian Ebbensgaard, at der er rekrutteringsproblemer, og at løndelen er en væsentlig faktor, som betyder, at det er svært at fastholde medarbejdere. Men, som han sagde: Vi kan jo kun forhandle inden for den ramme, der er givet.

Derfor er spørgsmålet: Hvad er grunden til, at regeringen har lagt en ramme, som ifølge Regionerne ikke er tilstrækkelig til at sikre, at man kan fastholde og rekruttere den nødvendige kvalificerede arbejdskraft?

Kl. 10:29

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:29

Peter Christensen (V):

Nu har man så opjusteret den ramme, som også Regionerne vil tage udgangspunkt i at forhandle ud fra, og hvordan de så fordeler de penge, det er jo netop et spørgsmål for arbejdsmarkedets parter, og det vil jeg holde mig fra overhovedet at komme med nogen som helst bud på.

Selvfølgelig er løn jo også et spørgsmål i den her diskussion, selvfølgelig er den det. Men jeg synes, det er afgørende, at vi holder fast i den danske model og overlader det til parterne at finde frem til det rigtige resultat.

Men der er så politisk ting, vi kan gøre. Jeg vil gerne understrege, at vi bestemte ikke har ladet stå til i 6 år. Vi har jo netop gennemført mange initiativer, som har haft det sigte at udvide arbejdsstyrken, og det er også lykkedes. Og derfor – omvendt sagt – ville vi i hvert fald have haft enormt mange store problemer, hvis ikke vi i forhold til vores arbejdsstyrke i dag havde gennemført alle de initiativer. Men vi kan bare se, at udfordringen jo ikke stopper. Den bliver ved med at kræve løsninger på, hvordan vi udvider arbejdsstyrken.

Kl. 10:30

Formanden:

Så er det hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 10:30

Morten Østergaard (RV):

Det var den meget fornuftige tale om mangel på arbejdskraft, som hr. Peter Christensen holdt, som foranledigede mig til at bede om en kort bemærkning. Jeg er meget enig i den, og i Det Radikale Venstre oplever vi, at der rundt omkring ikke bare er en efterspørgsel efter løn, der er det, der diskuteres i dag, men i særlig grad er en efterspørgsel efter flere kolleger og mere tid til at gøre sit arbejde.

Når nu det tilsyneladende er Venstres opfattelse, at det er akut med mangelen på arbejdskraft, undrer det, at den skattereform, der kunne føre til en markant forøgelse af arbejdsstyrken, er begravet i en skattekommission. De arbejdsmarkedsreformer, f.eks. på dagpengeområdet, der kunne føre til mere arbejdskraft, skal begraves i en arbejdskommission. Nu har vi så en kvalitetsreform, hvor man forhåbentlig vil kunne få afskaffet noget af alt det bureaukrati, der er indført de sidste 5 år. Den sejler, forhandlingerne er gået i stå, og det 21. århundredes velfærdsmodel ved vi ikke hvornår kan blive færdig. Forhandlingerne skulle foregå inden jul, så blev de

udskudt her i januar, og nu skal de måske være i februar.

Så er spørgsmålet: Sover regeringen ikke efter Venstres opfattelse, når udfordringen er at skaffe mere arbejdskraft?

Kl. 10:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:31

Peter Christensen (V):

Jeg glæder mig over, at vi nu målbrettet går efter at finde løsninger på alle de tre områder. Så skal vi selvfølgelig også have noget viden, der gør, at vi får truffet de rigtige beslutninger. Det gælder på skatteområdet, hvor vi er fuldstændig enige i, at et mål jo også bør være, at det kan medvirke til, at vi øger arbejdsstyrken, at folk får lyst til enten at gå ind på arbejdsmarkedet eller arbejde mere. Vi har en jobplan, som også ensidigt skal gå efter at øge arbejdsstyrken. Så har vi hele kvalitetsreformen, som også handler om at give arbejdskraft fri og give energi fri til at kunne koncentrere sig om netop den kerneopgave, det drejer sig om, uanset hvor i den offentlige sektor det er.

Kl. 10:32

Formanden:

Hr. Morten Østergaard for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 10:32

Morten Østergaard (RV):

Lad os så tage afsæt i kvalitetsreformen, som blev præsenteret for snart længe siden. Man besluttede sig her under åbningsdebatten for ikke at tage imod en fremstrakt hånd fra et bredt flertal i Folketinget om væsentlige dele af regeringsgrundlaget, men prioriterede en vedtagelse om hurtige forhandlinger om en kvalitetsreform. Det forstod jeg så inden jul ikke hastede så meget længere, så nu skulle man gøre det i januar, og det forstår vi så først bliver i februar.

Det, der er behov for, er jo, at vi kommer i gang med den afbureaukratisering, at vi får fjernet nogle af alle de regler. Derfor må jeg spørge: Har Venstre skiftet synspunkt i forhold til prioriteringen af midlerne i kvalitetsreformen, hvor man jo for hver krone, man vil bruge på øget service, også vil bruge en krone på at indføre mere bureaukrati? Det er jo noget, der stjæler tid, det er noget, der stjæler tid fra de offentligt ansatte, som langt hellere vil betjene borgerne end sidde og udfylde skemaer. Lad så tage afsæt i kvalitetsreformen, som blev præsenteret for snart længe siden. Man besluttede sig her under

åbningsdebatten for ikke at tage imod en fremstrakt hånd fra et bredt flertal i Folketinget om væsentlige dele af regeringsgrundlaget, men prioriterede en vedtagelse om hurtige forhandlinger om en kvalitetsreform. Det forstod så inden jul ikke hastede så meget længere, så nu skulle man gøre det i januar, og det forstår vi så først bliver i februar.

Det, der er behov for, er jo, at vi kommer i gang med den afbureaukratisering, at vi får fjernet nogle af alle de regler. Derfor må spørge: Har Venstre skiftet synspunkt i forhold til prioriteringen af midlerne i kvalitetsreformen, hvor man jo for hver krone, man vil bruge på øget service, også vil bruge en krone på at indføre mere bureaukrati? Det er jo noget, der stjæler tid, det er noget, der stjæler tid fra de offentligt ansatte, som langt hellere vil betjene borgerne end sidde og udfylde skemaer.

Kl. 10:33

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:33

Peter Christensen (V):

Jeg kan sige helt klart, at for Venstre har det altid været et mål at afskaffe unødigt bureaukrati, og det er det fortsat. Jeg kan også konstatere, at når vi skal have noget af det bureaukrati væk, er vi også nødt til at have nogle konkrete eksempler, som kan vise, hvor vi skal have lavet reglerne om. Der tror jeg, at hele Folketinget lider lidt under den svaghed, at alle er imod bureaukrati, men når man så skal være konkret på, hvor det skal fjernes, bliver der sådan lidt længere mellem ordene. Derfor er vi jo nødt til at lave et grundigt analysearbejde, hvor vi går ind og spørger de mennesker, som arbejder med de konkrete områder, om, hvor skoen trykker. For det er jo måden, hvor vi helt sort på hvidt kan få at vide, hvad det er for regler, vi skal ændre.

Så jeg tror egentlig, at vi deler den målsætning, men vi er nok nødt til også at lytte til de mennesker, der er ude i landet, for det er dem, der ved, hvor der er regler, der bør laves om.

Kl. 10:34

Formanden:

Der er ikke flere, der har bedt om ordet for korte bemærkninger. Så siger vi tak til hr. Peter Christensen. Den næste ordfører er hr. Henrik Sass Larsen.

(Ordfører)

Henrik Sass Larsen (S):

Den offentlige sektor er under hårdt pres i disse år. Vi ved, at der inden for de næste 10 år vil være ca. 200.000 offentligt ansatte, der forlader den offentlige sektor, og vi ved, at forventningerne og kravene til den offentlige service vil være støt stigende. Det er desværre en meget, meget presset offentlig sektor, der skal levere den service, og det kræver en klar prioritering af alle de politiske partier Folketinget, hvis den offentlige sektor skal rustes til at klare opgaverne nu og i fremtiden.

I dag hører vi mest om den offentlige sektor, når der er problemer med servicen, når medarbejderne bliver syge eller nedslidte, når endnu en leder ikke kan skaffe arbejdskraft, og når administrationen og kontrollen endnu en gang er blevet forhøjet.

Den situation er jo ikke kommet af sig selv, men er resultatet af mange års økonomisk nedslidning. Den er ikke omkostningsfri; de ansatte siger op, og servicen forringes mange steder i den offentlige sektor.

Alt imens den nedadgående spiral spidser til, giver regeringen så lige en skattelettelse hist og pist. De 10 mia. kr., som et flertal har valgt at give i årlige skattelettelser, kunne have gjort en kolossal forskel i den offentlige sektor. Men der blev prioriteret anderledes, og vi fik en skattelettelse, som ingen rigtig havde efterspurgt.

Siden valget har regeringen så haft gang i forhandlinger om en kvalitetsreform. Det lyder jo på papiret godt og rigtigt. For os har det stået klart fra starten, at man ikke kan løfte velfærden i Danmark uden at foretage reelle forbedringer for de offentligt ansatte. Det er ikke nok med små plastre på såret, der skal sættes ind med reelle forbedringer på flere fronter. Vi skal have rettet op på de meget ringe fysiske faciliteter, som stadig eksisterer derude, vi skal have luget ud i det tonstunge administrative system, vi skal have mindsket kontrollen med de ansatte, vi skal have sat øget fokus på det meget høje sygefravær og den alvorlige nedslidning, vi skal give ledere og ansatte i den offentlige sektor ordentlige rammer for deres arbejde, og vi skal selvfølgelig også sikre de ansatte en bedre løn.

Socialdemokratiet har siden i sommer lagt pres på regeringen med forslag om at øge rammen for overenskomstforhandlingerne med 5 mia. kr. Det blev klart, at der efter valget ikke kunne skabes et flertal i Folketinget om at tilføre 5 mia. kr. til overenskomstbordet, sådan som vi havde ønsket det, desværre. Det næstbedste, vi i den situation kunne gøre, var at rette henvendelse til regeringen sammen med SF og Dansk Folkeparti for at lægge det størst mulige pres på regeringen. Det har vi gjort, og på den baggrund har regeringen taget et initiativ på arbejdsgiverside ved at hæve forhandlingsrammen. Det tager vi til efterretning og regner med, at regeringen har forstået indholdet af den henvendelse, som vi sammen med SF og Dansk Folkeparti har rettet til den.

Den lyder som sådan: For at styrke mulighederne for at fastholde og rekruttere arbejdskraft til den offentlige sektor afsættes der fra 2008 og årene frem yderligere 5 mia. kr. til at nå dette mål gennem overenskomstmæssige forbedringer for de offentligt ansatte. Partierne er enige om, at midlerne bl.a. afsættes med henblik på at sikre en solidarisk prioritering af de lavtlønnede grupper i den offentlige sektor.

Herefter er det nu op til regeringen og fagforeningerne at finde en løsning. Den danske aftalemodel er så at sige kommet på plads igen, og det har været utrolig vigtigt for Socialdemokraterne. Vi politikere skal på nuværende tidspunkt ikke blande os længere, men håbe på, at der kommer et godt overenskomstresultat.

Socialdemokratiet vil gerne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at regeringen har modtaget en henvendelse fra Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Socialistisk Folkeparti den 18. december 2007, konstaterer Folketinget, at overenskomstforhandlingerne for de offentligt ansatte nu forhandles mellem parterne.« (Forslag til vedtagelse nr. V 18).

Kl. 10:39

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Idet Folketinget konstaterer, at regeringen har modtaget en henvendelse fra Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Socialistisk Folkeparti

den 18. december 2007, konstaterer Folketinget, at overenskomstforhandlingerne for de offentligt ansatte nu forhandles mellem parterne.« (Forslag til vedtagelse nr. V 18).

Også dette forslag til vedtagelse vil indgå i de videre forhandlinger.

Der er korte bemærkninger, og den første, der har bedt om ordet, er hr. Frank Aaen.

Kl. 10:39

Frank Aaen (EL):

Det må siges at være usædvanligt at bede Folketinget om at vedtage, at der er sendt et brev, som vitterlig er sendt. Det ændrer jo ikke noget ved den politiske virkelighed. Der er ikke afsat de 5 mia. kr., som Socialdemokratiet gentagne gange har sagt at de ønsker afsat, og den eneste måde, de 5 mia. kr. kan afsættes på – det kan vi jo også høre både på finansministeren og Venstres ordfører – er ved, at et flertal i Folketinget siger: Sådan skal det være; der skal bare afsættes 5 mia. kr. mere for at sørge for, at det lønløft til de lavestlønnede offentligt ansatte bliver sat i gang.

Derfor spørger jeg hr. Henrik Sass Larsen: Hvorfor kan Socialdemokratiet ikke bare stemme for Enhedslistens forslag? Hvorfor det der intetsigende forslag til vedtagelse, som man nu lægger op til, om, at man kan konstatere, at der er sendt et brev? Hvorfor ikke stemme for det, som er Socialdemokratiets egen politik, nemlig at der skulle afsættes 5 mia. kr. til et lønløft for de lavestlønnede?

Kl. 10:40

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:40

Henrik Sass Larsen (S):

Vi havde en tilførsel af 5 mia. kr. mere til overenskomstforhandlingerne med i vores økonomiske oplæg til valgkampen og havde finansieret det. Det måtte vi bare konstatere at der ikke var flertal for: Det var derfor, at jeg sagde i min ordførertale, at det næstbedste vi kunne gøre, også for at vi kan få overenskomstforhandlingerne i gang, sådan at vi respekterer, at det er parterne derude, der har ansvaret for at finde et resultat, var at komme med den henvendelse, som vi så ridser op i vores forslag til vedtagelse. Det er det bedst mulige, vi kan få ud af det.

Desværre endte det jo med, at der var et andet flertal i Folketinget. Der er ikke mulighed for at gå herved i salen og stemme 5 mia. kr. igenem, og derfor har vi valgt den næstbedste løs-

ning, men det er klart, at hvis der havde været en socialdemokratisk ledet regering, så havde det set anderledes ud.

Kl. 10:41

Formanden:

Det er hr. Frank Aaen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 10:41

Frank Aaen (EL):

Ja men for at få konstateret, om der er et flertal for 5 mia. kr., eller der ikke er, bliver vi jo nødt til at afprøve det. Og jeg har noteret mig, at Socialdemokratiet har sagt, at de stemmer for, at de støtter de 5 mia. kr., og det kan man jo så bare bekræfte i dag ved at stemme for Enhedslistens forslag.

Jeg har noteret mig, at Dansk Folkeparti også har sagt, at de ønsker 5 mia. rigtige kroner og ikke bare det narreværk, som finansministeren er kommet med, og derfor kan vi jo om lidt høre, om Dansk Folkeparti vil stemme for de 5 mia. kr. Og kan vi i fællesskab presse Dansk Folkeparti til det, så er der jo flertal i Folketinget for 5 mia. kr.

Så altså, starten på, at der kan blive skabt et flertal, er da, at Socialdemokratiet står ved sin politik og stemmer for de forslag, der bekræfter den politik, i stedet for at rende skrigende væk. Det er jo det, man gør her ved at sige, at man har sendt et brev. Som vi hørte finansministeren sige lige før: Ja, der er kommet et brev. Det kommer der jo ikke noget ud af, det kan vi jo høre. Der kan kun komme noget ud af det, hvis vi i Folketinget vedtager, at der skal gives 5 mia. kr. Hvorfor vil Socialdemokratiet ikke det?

Kl. 10:42

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:42

Henrik Sass Larsen (S):

Nu er det ikke for at tage spændingen ud af debatten med hensyn til, hvad hr. Frank Aaen står og siger, men jeg tror godt, at jeg på nuværende tidspunkt vil kunne afsløre, at der ikke er et flertal i Folketinget, fordi det ikke er muligt. Det har vi jo prøvet at kigge på, også før jul.

Derfor var det bedste, vi kunne gøre i situationen, som den var før jul, at lave den henvendelse sammen med SF og Dansk Folkeparti, også fordi arbejdsmarkedets parter, fagforeningerne, sagde: Nu må I gøre brættet op, politikere, og finde ud af, hvor I skal hen, således at vi kan få gang i overenskomstforhandlingerne.

Så vidt jeg erindrer, så har hr. Frank Aaen da tidligere haft stor respekt for det danske aftale-system og netop ment, at det er fagforeningernes bord – og fagforeningernes bord alene – at forhandle de her spørgsmål, og at politikerne skal blande sig udenom, i hvert fald også mens overenskomstforhandlingerne foregår. Derfor kan det undre, at Enhedslisten med sit forslag vil gå ind og ødelægge de forhandlinger.

Kl. 10:43

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 10:43

Per Clausen (EL):

Jeg vil gerne spørge hr. Henrik Sass Larsen, om han ikke kan bekræfte, at overenskomstforhandlingerne foregår på baggrund af den økonomiske ramme, som regeringen udstikker, og at der derfor fra dag et er politisk indblanding i overenskomstforhandlingerne på det offentlige område. Det er det første.

Det andet, jeg gerne vil spørge hr. Henrik Sass Larsen om, er, om det ikke er rigtigt, at det er Socialdemokraterne, der i disse minutter sikrer, at der ikke er et flertal i Folketinget for at afsætte 5 mia. kr. til lønforhøjelser for de lavtlønnede. Hr. Henrik Sass Larsen ved, at der er et flertal imod. Ja, det kan han jo rolig vide, for det sikrer han jo i de her minutter.

Kl. 10:44

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:44

Henrik Sass Larsen (S):

Nej, sådan fungerer det ikke helt. Vi har faktisk også afsøgt mulighederne for at kunne komme herved i salen og stemme 5 mia. kr. mere ind i forbindelse med overenskomstforhandlingerne. Det kan ikke lade sig gøre, og der er to grunde til, at det ikke kan lade sig gøre.

Den ene er, at de forskellige partier har nogle forskellige ønsker til, hvad 5 mia. kr. i givet fald skulle bruges til. For Dansk Folkepartis og SF's vedkommende var det jo, at man ville øremærke pengene til nogle bestemte grupper inden for den offentlige sektor. Det ville vi under ingen omstændigheder være med til, for det ville forvride tingene. Hvis man gav SOSU-assistenterne noget mere, hvad så med politibetjentene, og hvad med fængselspersonalet og andre? Så det ville vi ikke være med til. Vi ville give det som en generel ramme. Så det er der ikke enighed om.

Den anden grund er, at vi har en situation, hvor der er en borgerlig regering, hvis parlamentariske grundlag naturligvis ikke vil være med til at nedstemme regeringen. Sådan er det jo, det kan vi jo regne ud, det er der ingen grund til at lave nogen mystik omkring. Hvis det havde været anderledes, havde Socialdemokratiet selvfølgelig stemt i forhold til det, det er der ingen problemer med.

Så må jeg sige om den generelle ramme for, hvad man forhandler om inde ved overenskomstbordet, at det skal jeg jo ikke bestemme. Fagforeningerne skal jo komme med de bud, de nu engang måtte have, og sige, hvad de vil kræve, og så må det være styrkeforholdet mellem arbejdsgivere og lønmodtagere, som afgør, hvilket resultat det ender med.

Kl. 10:45

Formanden:

Hr. Per Clausen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 10:45

Per Clausen (EL):

Det sidste må jeg jo tolke som et klart løfte fra hr. Henrik Sass Larsens side om, at Socialdemokraterne ikke vil stemme for et regeringsindgreb i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, hvis parterne ikke kan blive enige, for ellers er det jo ikke styrkeforholdet, der afgør det.

En anden ting er, at jeg da er glad for, at det ikke tog hr. Henrik Sass Larsen mere end 15 sekunder at gå fra, at man ikke måtte blande sig i overenskomstforhandlingerne, til at ville blande sig. Men jeg vil bare spørge hr. Henrik Sass Larsen, hvad forklaringen er på, at tre partier, der kan blive enige om at skrive et brev, ikke kan blive enige om at sikre, at det bliver gennemført i Folketinget, når de tre partier udgør et flertal. Det har jeg faktisk meget, meget svært ved at forstå.

Kl. 10:46

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:46

Henrik Sass Larsen (S):

Så er jeg nødt til at gentage, hvad jeg sagde før – jeg sagde det ellers meget tydeligt: Der er jo ikke enighed blandt de tre partier om, præcis hvordan man skal anvende pengene. Det er den ene betingelse. Den anden betingelse, der ikke er enighed om, er, at Dansk Folkeparti naturligvis ikke vil være med til at stemme regeringen ned, når de er dens parlamentariske grundlag på det

område. Det kan vi jo regne ud. Det er der ingen grund til at få afprøvet eller stemme om eller alt muligt andet.

Så er det, vi siger: Hvad er det bedste, vi kan gøre i forhold til de her forhandlinger, når der nu ikke er kommet et andet flertal i Folketinget? Ja, det er selvfølgelig at sikre, at vi lægger et maksimalt pres på regeringen i forbindelse med overenskomstforhandlingerne ved at foretage den her henvendelse.

Til spørgsmålet om indblanding i overenskomstforhandlingerne eller ej kan jeg sige, at vi overhovedet ikke har nogen planer om at ville blande os i overenskomstforhandlingerne. Vi regner med, at man kommer til et resultat derude, og så må parterne finde en løsning på den ene eller den anden måde.

Kl. 10:47

Formanden:

Så er det hr. Eigil Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 10:47

Eigil Andersen (SF):

Hr. Henrik Sass Larsen har nu nævnt, at Socialdemokratiet under ingen omstændigheder ville være med til at øremærke penge til bestemte grupper inden for de offentligt ansatte. Desværre var det jo sådan, at Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti i den forhandling, der var med regeringen, løb fra det, som var aftalt bl.a. med SF, nemlig at der skulle afsættes yderligere 5 mia. kr. til de offentligt ansatte. I den henvendelse, som hr. Henrik Sass Larsen selv har været med til at skrive under på, står der bl.a. – jeg citerer en sætning fra henvendelsen:

»Partierne er enige om, at midlerne bl.a. afsættes med henblik på at sikre en solidarisk prioritering af de lavtlønnede grupper i den offentlige sektor«.

Jeg vil gerne spørge, om hr. Henrik Sass Larsen stadig væk er enig i den sætning, eller om der er nye synspunkter på området, da jeg mener, at det at sige, at der skal ske en prioritering af de lavtlønnede grupper, egentlig er en form for øremærkning, idet man selvfølgelig overlader til overenskomtparterne at forhandle det her og se, om det kunne blive til virkelighed.

Er ordføreren stadig enig i den sætning, jeg læste op?

Kl. 10:48

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:48

Henrik Sass Larsen (S):

Jeg ved ikke, hvad ordføreren fra SF mener med, at vi skulle være løbet fra noget som helst – det må jeg have uddybet.

Vi har sammen med SF og Dansk Folkeparti foretaget en henvendelse, og den står vi fuldstændig ved, ingen som helst tvivl om det. Det er ikke et spørgsmål om, at vi har ændret nogen som helst holdninger fra valgkampen, men vi har sammen med SF konstateret, hvor der er flertal, og hvor der ikke er flertal, i forbindelse med at vi lavede den her henvendelse.

Vi har så udtrykt ønske om, netop som ordføreren siger, et solidarisk hensyn til de lavtlønnede, men dertil og ikke længere, for så er det parternes tur, så er det inde ved forhandlingsbordet, de her ting skal afgøres. Det har vi en lang tradition for at man selv ordner, og det ville være totalt upassende, hvis Folketinget satte etiketter på enkelte grupper. Det har været vores udgangspunkt i forhold til det.

Kl. 10:49

Formanden:

Så er det hr. Eigil Andersen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 10:49

Eigil Andersen (SF):

Vi er ganske enige om, at de forhandlinger, der finder sted, skal finde sted, sådan som det er sket hidtil, uden at der skal komme et lovindgreb, som jeg forventer – hvis det kommer – at Socialdemokratiet heller ikke vil medvirke til. Men når der bliver sagt fra ordførerens side, at SF ville øremærke disse penge, skal det forstås på den måde, som det står i henvendelsen, nemlig at der skulle ske en solidarisk prioritering af de lavtlønnede grupper i den offentlige sektor. Det er den øremærkning, vi fra SF's side vil pege på, og som vi vil hviske – eller sige højt – til finansministeren og KL ville være en klog måde at gøre det på.

I det øjeblik hr. Henrik Sass Larsen er enig i, at det stadig væk er gældende også efter Socialdemokraternes mening, forstår jeg ikke kritikken af, at SF's skulle have sagt noget, der gik videre, for det har vi ikke gjort. I virkeligheden er vi enige, og det er med til at bekræfte mig i, at man fra Socialdemokratiets side kunne have fastholdt det pres, der var på regeringen for at få det effektueret.

Kl. 10:50

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:51

Henrik Sass Larsen (S):

SF må jo gøre op med sig selv, hvad de mener. Jeg kan konstatere, at SF har fremsat et beslutningsforslag i Folketinget om nogle navngivne grupper, og jeg kan citere hr. Villy Søvnald, formand for SF, som til Ritzau den 18. december, efter at der havde været møde i regeringen, siger følgende i forbindelse med, at regeringen har præsenteret sit forslag i forhold til de offentlige arbejdsgivere:

Vores pres har sammen med presset fra Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne betydet, at der er fremrykket et beløb, så der er flere penge i 2008 at forhandle om. Der er ikke tale om et varigt løft i det offentlige, og der er heller ikke tale om navngivne, specielle grupper. Vi har hele tiden gerne villet navngive lavtlønnede omsorgsgrupper. Dem må folk omkring overenskomstsbordet nu selv slås for, men spillet er gjort lidt lettere i 2008. Vi havde en høj ambition, men det forudsætter, at der er et flertal.

Det sagde formanden for SF, og mange af de betragtninger, som hr. Villy Søvnald gjorde her, kan jeg fuldt ud tilslutte mig.

Kl. 10:52

Formanden:

Så siger vi tak til hr. Henrik Sass Larsen. Den næste i ordførerrækken er hr. Bent Bøgsted.

Kl. 10:52

(Ordfører)

Bent Bøgsted (DF):

Der har igennem det sidste år været en til tider heftig debat om mere i løn til ansatte i den offentlige sektor. I Dansk Folkeparti har vi længe været klar over, at der var problemer, og derfor var vi allerede i 2006 fremme med, at der var behov for at give et lønloft især til social- og sundhedsområdet. Men også på andre områder kunne der være tale om et lønloft.

Vi ved også, at kvinderne lider under manglende ligeløn, hvilket, som jeg ser det, hovedsagelig skyldes, at forhandlerne om overenskomsterne åbenbart ikke har ønsket at løse problemet med ligeløn. Jeg har i hvert fald ikke set et krav om ligeløn for kvinder fremført fra fagforeningernes side under overenskomstforhandlingerne, men det er da muligt, at jeg har overset det.

Derfor finder Dansk Folkeparti det berettiget, at der nedsættes en ligelønskommission til at se på problemerne, når overenskomstforhandlingerne er overstået, men fagforeningerne kunne jo komme langt, hvis det blev taget op i forbin-

delse med overenskomstforhandlingerne på det offentlige område.

Regeringen har så valgt at afsætte 5,1 mia. kr. mere til løn end i deres oprindelige udspil, og det sker ved, at rammen øges fra 3,25 pct. til 4 pct. På den måde kan de sige, at de imødekommer kravet fra de offentligt ansatte om et decideret lønloft. Påstanden er så, at det er penge, der i forvejen er i systemet, og at det kun var et spørgsmål om, hvornår de kom til udbetaling.

Men nu er forhandlingerne gået i gang, og så skal der ikke ske mere indblanding fra Folketingets side. Nu skal forhandlerne have lov at forhandle i fred og finde en fornuftig løsning. Dansk Folkeparti tror og håber på, at der kommer et godt resultat ud af forhandlingerne, som lønmodtagerne kan være tilfredse med.

Kl. 10:54

Formanden:

Tak. Og den første korte bemærkning er til hr. Frank Aaen.

Kl. 10:54

Frank Aaen (EL):

Nu har Enhedslisten jo fremsat et forslag til vedtagelse, som svarer nøjagtig til det, Dansk Folkeparti har sagt, jeg ved ikke hvor mange gange op til valget og også efter valget, nemlig at der skulle afsættes 5 mia. kr. til et lønloft til de lavestlønnede offentligt ansatte. Nu hørte jeg ikke lige, hvad hr. Bent Bøgsted sagde til det, om man vil stemme for det eller stemme imod det, så derfor vil jeg gerne spørge: Stemmer Dansk Folkeparti for Enhedslistens forslag om, at der skal gives 5 mia. kr. mere til et ekstraordinært lønloft til de lavtlønnede offentligt ansatte inden for ældreområdet, børneområdet og på sygehuse? Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Kan man være sikker på, at hvis der bliver en konflikt på området, hvor de offentligt ansatte slås for at få mere løn til de lavtlønnede, så vil Dansk Folkeparti afstå fra at hjælpe regeringen med at gribe ind i den konflikt?

Kl. 10:55

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:55

Bent Bøgsted (DF):

Jamen der er jo fremsat mange gode forslag til vedtagelse. Venstre og Konservative har jo fremsat et, Socialdemokratiet har fremsat et, og Enhedslisten har fremsat et, og der er mange gode ting i alle tre, som vi som sådan ikke har noget imod, så det tager vi stilling til, når vi skal til at

stemme, hvad for et vi så stemmer for. Men der er ikke nogen, der afskrækker os nævneværdigt.

Men man kan jo sige, at hvis det her forslag med 5,5 mia. kr. fra Enhedslistens side skulle komme igennem, vil Enhedslisten så tage det fulde ansvar for finansloven? For det er der, det skal over.

Til det andet spørgsmål om det her med indgreb i strejken vil jeg sige, at det ikke ligger til Dansk Folkeparti at lave et indgreb. Men at stille en garanti mod et indgreb svarer til, at hr. Frank Aaen skulle stille en garanti for, at de autonome ikke deltog i demonstrationer under lønforhandlingerne – for der kommer jo demonstrationer, det ved vi – at hr. Frank Aaen skulle give en garanti for, at udenforstående ikke blandede sig i demonstrationer, og det kan hr. Frank Aaen jo ikke. Det ved jeg godt.

Kl. 10:56

Formanden:

Men hr. Frank Aaen får et yderligere kort spørgsmål.

Kl. 10:56

Frank Aaen (EL):

Det sidste var altså desværre noget sludder, for det er klart, at begår nogen ulovligheder, kaster med brosten eller på anden måde overtræder loven, så synes vi selvfølgelig, at der skal gribes ind. Men en overenskomstmæssig konflikt – det ved hr. Bent Bøgsted udmærket – er jo ikke ulovlig, den er lige præcis lovlig, og derfor kunne vi da godt få et klart svar på, om hr. Bent Bøgsted og Dansk Folkeparti vil acceptere en lovlig konflikt og undlade at gribe ind i den og på den måde diktere de offentligt ansatte nogle overenskomster, de synes er for dårlige. Det må man da kunne få et klart ja eller nej til.

Så igen: Kunne vi ikke få at vide – det har også lidt at gøre med, hvordan vi stemmer herinde i Folketinget – hvad Dansk Folkeparti vil stemme til de forskellige forslag til vedtagelser, der er lagt frem? Er det det forslag til vedtagelse om, at der er sendt et brev, man vil stemme for, eller vil man stemme for et forslag til vedtagelse om, at der skal afsættes 5 mia. kr., som vi selvfølgelig vil være med til at finansiere, det siger sig selv?

Kl. 10:57

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:57

Bent Bøgsted (DF):

Jamen så kan jeg også sige lidt mere klart, som hr. Henrik Sass Larsen også var inde på, at

Dansk Folkeparti jo ikke går i salen og stemmer for 5 mia. kr. uden om finansloven. Vi har hele tiden sagt, at skulle vi finde en løsning på det, så skulle det være i finansloven.

Så ved vi jo også godt fra de forslag, der har været fra de forskellige partier – fra Dansk Folkeparti, fra Socialdemokratiet og fra SF – at der jo ikke har været enighed om, hvordan det skulle være, og hvad man så skulle gå i salen med. Og derfor kan sådan et forslag jo ikke give et flertal i salen, og derfor vil det nok ikke være sandsynligt, at vi skulle stemme for Enhedslistens forslag her på den måde, netop fordi vi, hvis vi siger ja til sådan et forslag, så har brugt 5 mia. kr. uden om finansloven, og det gør Dansk Folkeparti ikke som ansvarligt parti, da vi tager ansvar for finansloven.

Kl. 10:58

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 10:58

Per Clausen (EL):

Nu har jeg da i hvert fald forstået indholdet af den alliance, nogle snakker om, mellem Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti. Kernen i den alliance er: Vi bliver enige om at udstede nogle løfter; derefter kan man være fuldstændig sikker på, at vi ikke bruger det flertal, vi i givet fald kunne skabe for at opnå det her resultat.

Der er i Folketinget et flertal for at afsætte 5 mia. kr., og også, som det blev understreget tidligere, med henblik på bl.a. at løfte lønnen for de lavtlønnede offentligt ansatte. Det er der et flertal for i Folketinget, men Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti er enige om, at det forslag ikke må vise sig. Og der må jeg jo så bare spørge hr. Bent Bøgsted: Er det den måde, man lægger pres på en regering på?

Til allersidst vil jeg sige, at gang på gang har vi diskuteret den her sag med Dansk Folkeparti, med hr. Kristian Thulesen Dahl og med fru Pia Kjærsgaard, og hver gang har de sagt: Enhedslisten skal bare tage det roligt, problemet skal nok blive løst, der skal nok blive afsat flere penge til de lavtlønnede offentligt ansatte. Men det er der jo ikke blevet, så Dansk Folkeparti har jo fuldstændig svigtet sine valgløfter i den her sag.

Kl. 10:59

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:59

Bent Bøgsted (DF):

Jamen jeg synes ikke, at Dansk Folkeparti har svigtet, for når vi kommer til at skulle forhandle om de 5 mia. kr. – hvis det skulle ned i Folketingssalen, hvis der skulle laves et forslag til vedtagelse om, at der skal afsættes 5 mia. kr. mere – så har Dansk Folkeparti jo hele tiden holdt på, at vi skulle have dem øremærket til nogle bestemte grupper, og det ligger jo ikke i Enhedslistens forslag til vedtagelse, at der skal være øremærkning af bestemte grupper. Det er jo også en af årsagerne til, som hr. Henrik Sass Larsen sagde, at der ikke var enighed om, hvad der skulle ned i salen. Der var nok enighed om de 5 mia. kr., men ikke om, på hvilken måde de så skulle udmøntes, hvad det var, man så skulle gå ned i salen med. Og jeg har jo ikke hørt på noget tidspunkt, at Enhedslisten så har sagt, at de var klar til at øremærke pengene, ligesom Dansk Folkeparti er, og det er også det, som Socialdemokraterne siger. De holder sig strengt til, at det er organisationerne, der skal fordele pengene, og de vil ikke være med til nogen øremærkning, sådan som vi vil. Og derfor kan der ikke være noget flertal.

Kl. 11:00

Formanden:

Hr. Per Clausen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:00

Per Clausen (EL):

Det, vi i hvert fald kan konstatere, er, at når hr. Kristian Thulesen Dahl og fru Pia Kjærsgaard her i salen har sagt, at Enhedslisten kan tage det fuldstændig roligt, at man nok skal løse det problem og skaffe nogle ekstra midler til lavtlønsgrupperne inden for den offentlige sektor, så havde det ikke nogen realiteter i sig; man var ikke i stand til at skaffe de penge. Man var i stand til at skrive et brev sammen med Socialdemokraterne og SF, men da det brev blev fuldstændig ignoreret af regeringen, var man end ikke i stand til at få det brev ændret til noget, der kunne vedtages i Folketinget, sådan at man kunne sikre sig, at der kom 5 mia. kr., hvor en meget stor del ville gå til lavtlønsgrupperne inden for den offentlige sektor.

Jeg ved ikke selv, om hr. Bent Bøgsted mener, at Dansk Folkeparti er sluppet godt fra det her. Men det kan selvfølgelig være, at det, vi så i går, nemlig at Dansk Folkeparti har noget, de prioriterer meget højere end at give lønløft til lavtlønnede, nemlig at sikre, at flygtninge i det her land stadig har det skidt, måske er den pris, vi her ser blive betalt. Dansk Folkeparti medvirker til en cirkusforestilling, der gør, at regeringen kan slippe godt fra ikke at give et lønløft til de lavtlønnede offentligt ansatte. Til gengæld beholder de varetøret i forhold til flygtningepolitikken.

Kl. 11:01

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:02

Bent Bøgsted (DF):

Jamen de to ting har jo overhovedet ikke noget med hinanden at gøre, det er to vidt forskellige ting, som vi ikke blander sammen.

Ja, jeg synes, det er en mærkelig måde, Enhedslisten blander det hele sammen på. Men vi ved jo også af erfaring, at Enhedslisten ikke vil tage ansvar for noget, og Enhedslisten vil jo heller ikke tage ansvar for det, hvis der skulle afsættes 5 mia. kr. mere på finansloven. Så kunne Enhedslistens så stå der bagved og sige: Vi fik en idé igennem, men vi tager ikke ansvar for, hvordan pengene skal findes til det.

Det er det, vi har set hele tiden. Vi har heller ikke set nogen som helst melding om, at Enhedslisten var enig i den måde, som Dansk Folkeparti ville udmønte pengene på, og derfor kan vi jo ikke tage Enhedslisten alvorligt i den her sag.

Kl. 11:02

Formanden:

Så er det hr. Eigil Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 11:02

Eigil Andersen (SF):

Jeg vil gerne sige, at Dansk Folkeparti udviser stor fleksibilitet, når det drejer sig om at blive enig med regeringen, men det virker, som om man bliver bange for sin egen skygge, når det drejer sig om at blive enig med oppositionen om et positivt forslag som det her, for det kunne selvfølgelig, hvis man ville, have været klaret i retning af det, der også står i henvendelsen til regeringen, nemlig at pengene skulle gå til de lavtlønnede.

Jeg er overbevist om, at der er mange lavtlønnede offentligt ansatte, herunder mange SOSU-

assistenter og SOSU-hjælpere, som er dybt skuffede over Dansk Folkepartis indsats, fordi det jo ender med, at man ikke gør noget, som betyder noget. Hr. Villy Søvnald er blevet nævnt, og han har også udtalt, at det, der er sket, er bedrag over for vælgerne; at man har givet noget, der ikke er der, at det er et fatamorgana. Der er tale om en lillebitte fremrykning af lønforhøjelser, som de altid ville have fået på grund af reguleringsordningen i den offentlige sektor.

Derfor vil jeg gerne spørge ordføreren om, hvad ordførerens opfattelse er af det, der er sket her, og om det er rigtigt, at der i realiteternes verden ikke er tale om en lønforhøjelse.

Kl. 11:03

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:03

Bent Bøgsted (DF):

Jeg synes jo egentlig, at jeg sagde det tydeligt nok i min ordførertale. Man kan på en måde sige, at regeringen imødekommer kravet fra de offentligt ansatte om et decideret lønløft. Påstanden er så, at det er med penge, der i forvejen er i systemet. Det sagde jeg i min ordførertale. Jeg er fuldstændig klar over, at det er sådan, som jeg sagde i min ordførertale.

Til det her om at danne flertal, som ordføreren nævner: Dansk Folkeparti står fuldstændig bag det fælles brev, der er sendt. Der er ikke noget der. Det er jo heller ikke noget med, at vi har lavet en aftale med regeringen vedrørende det lønløft. Vi har konstateret, at vi ikke kan komme længere. Regeringen kom så med det her udspil. Det er ikke noget, Dansk Folkeparti har forhandlet sig frem til. Vi har konstateret, at det er regeringens udspil, og at vi ikke kan komme længere med vores forhandlinger.

Vedrørende de 5 mia. kr., der var tale om, kan vi også konstatere, at der ikke var fuld enighed om, hvordan de 5 mia. kr. skulle bruges. Vi ville gerne øremærke dem, SF har også snakket om at øremærke pengene, men det ville Socialdemokraterne ikke. Der var ikke enighed om det, så det er ikke sådan, at man kan sige, at der var et bastant flertal uden om regeringen for at trumfe det igennem og tage et ansvar for det i finansloven. Det var der jo ikke.

Kl. 11:05

Formanden:

Så er det hr. Eigil Andersen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:05

Eigil Andersen (SF):

Når vi fra SF's side har talt om, at der fra arbejdsgiverside burde gives lønforhøjelser til lavtlønnede inden for den offentlige sektor, så dækker det de omtalte medarbejdere inden for ældreområdet, men det dækker f.eks. også rengøringsassistenter, som bestemt tjener alt for lidt, og det dækker f.eks. også en hel del, som er ansat inden for det grønne område, parkområdet, i kommunerne og visse andre grupper.

For at det står tindrende klart vil jeg gerne spørge: Den formulering om Dansk Folkepartis holdning, som ordføreren brugte i sit første indlæg, betyder den ikke i realiteternes verden, at Dansk Folkeparti erkender, at der med det, der er en forståelse med regeringen om, ikke er givet en eneste ny lønforhøjelse set i forhold til det, der ellers ville være sket?

Kl. 11:06

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:06

Bent Bøgsted (DF):

Det, som Dansk Folkeparti erkender, er, at vi ikke kunne komme længere med forhandlingerne. Vi erkendte så, at regeringens udspil var det, som regeringen ville, og at vi ikke kunne komme længere. Det er det, Dansk Folkeparti erkender. Det var også årsagen til, at det fælles brev blev fremsendt.

Kl. 11:06

Formanden:

Da der ikke er flere korte bemærkninger, siger vi tak til hr. Bent Bøgsted. Den næste i ordfører-rækken er hr. Ole Sohn.

Kl. 11:06

(Ordfører)

Ole Sohn (SF):

Den offentlige sektor står over for store problemer med at fastholde og rekruttere arbejdskraft. Det har den faktisk gjort gennem mange, mange år. Nu er det blevet så synligt, at det er kommet helt op til overfladen, at der er en akut mangel på social- og sundhedshjælpere, social- og sundhedsassistenter og sygeplejersker og også i stigende grad inden for andre faggrupper i den offentlige sektor.

Det er en følge af den måde, som den nuværende regering har forvaltet velfærden på, nemlig at den har strammet den økonomiske kurs over for kommunerne og regionerne på en så-

dan måde, at de ikke er i stand til at løfte velfærdsopgaverne, og at de ikke er i stand til at løfte løn- og ansættelsesvilkårene for de offentligt ansatte i en sådan grad, at man kan fastholde dem.

Det kom meget klart frem i aftes i TV-avisen, hvor formanden for Regionsrådet, hr. Kristian Ebbensgaard, forklarede og erkendte, at der er fastholdelsesproblemer, at der er rekrutteringsproblemer primært inden for social- og sundhedssektoren. Men som han sagde, afhænger deres muligheder for at løse opgaven jo af den ramme, de får udstukket, altså den økonomiske ramme, som finansministeren og regeringen tildele den offentlige sektor.

Der blander regeringen sig jo. Det gør den på det tidspunkt, hvor den laver bloktilskudsaktstykket. Der blander regeringen sig i kommuneøkonomien på en sådan måde, at den fastsætter, hvilken lønstigningstakt der må være, og det er klart, at den lønstigningstakt, der er sat til den offentlige sektor, er utilstrækkelig. Det er åbenlyst for enhver.

Det var derfor, SF i forrige samling, i god tid før overenskomstforhandlingerne skulle i gang, fremsatte et beslutningsforslag om, at der skulle afsættes ekstra midler på en sådan måde, at man kunne løfte opgaverne med at fastholde og rekruttere arbejdskraft. Det var der ikke stemning for. Vi rejste det i valgkampen, og efter valgkampen lavede vi sammen med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti en fælles henvendelse til regeringen, som gik ud på, at der skulle tilføres 5 mia. kr. ekstra til overenskomstforhandlingsbordet med sigte på, at ikke mindst de lavestlønnede kunne få et løft. Den henvendelse blev aldrig effektueret, fordi Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti valgte at nikke ja til den aftale, som finansministeren havde lavet med KL og regionerne, og som reelt var et fatamorgana, hvor man fremrykkede nogle midler, som skulle udloddes i 2009 og 2010.

Derfor er vi i en situation, hvor overenskomstforhandlingerne er gået i gang, med et flertal i Folketinget, som ikke ønsker at sikre, at der kommer ekstra midler ud til forhandlingsbordet, og det sker jo i hvert fald for regeringens og Dansk Folkepartis vedkommende ud fra en prioritering af, at det er bedre at give skattelettelser, som i øvrigt ikke engang er finansierede, frem for at sikre et ordentligt velfærdsloft i samfundet.

Derfor skal jeg på SF's vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at overenskomstforhandlingerne for de offentligt ansatte forhandles mellem parterne i en tid, hvor kommunerne og regionerne er så økonomisk hårdt pressede, at de ikke har penge og råderum til at sikre en ordentlig velfærd for borgerne og fastholde og rekruttere den nødvendige arbejdskraft i den offentlige sektor. På den baggrund opfordres regeringen til at ændre kurs og opprioritere den offentlige velfærd.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 19).

Kl. 11:10

Formanden:

Der er fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Folketinget konstaterer, at overenskomstforhandlingerne for de offentligt ansatte forhandles mellem parterne i en tid, hvor kommunerne og regionerne er så økonomisk hårdt pressede, at de ikke har penge og råderum til at sikre en ordentlig velfærd for borgerne og fastholde og rekruttere den nødvendige arbejdskraft i den offentlige sektor. På den baggrund opfordres regeringen til at ændre kurs og opprioritere den offentlige velfærd.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 19).

Også dette forslag til vedtagelse vil indgå i de videre forhandlinger.

Der er korte bemærkninger, og den første, der har bedt om ordet, er hr. Frank Aaen.

Kl. 11:10

Frank Aaen (EL):

Først skal jeg kvittere for, at SF i dag erkender, at det, som finansministeren kom med, var narreværk, og at der reelt ikke er nogen penge i den aftale, der blev lavet med kommunerne og regionerne. Det glæder mig så meget desto mere, da den første melding, der kom fra SF's formand, hr. Villy Søvndal, var, at det var for lidt, men at det var et skridt i den rigtige retning. Det kan jeg så forstå at SF heldigvis ikke mener i dag. Det er jeg glad for.

Men det, der så undrer mig, er, at SF synes, at man skal lave sit eget forslag til vedtagelse, hvori man ikke nævner noget tal for, hvad der skal tilføres af midler. Det betyder jo også, at

man ikke vil stemme for Enhedslistens forslag til vedtagelse, som jo bare er en afskrift af, hvad SF selv har sagt, nemlig at der skulle gives 5 mia. kr. til et lønløft.

Hvorfor kan man ikke stemme for, at der skal gives 5 mia. kr. til et lønløft til de lavtlønnede offentligt ansatte?

Kl. 11:11

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:11

Ole Sohn (SF):

Nu kan det en gang imellem være vanskeligt både at have en seriøs tilgang til politik og at have et kommunikerbart budskab. Det er ikke altid to forenelige sager.

Men virkeligheden er, at det, regeringen lavede, var, at man fremrykkede nogle midler, og derfor er det et fatamorgana at sige, at der kom ekstra midler til, for de penge ville være kommet i 2009 og 2010. Det, vi sagde efter aftalen, hvilket i øvrigt også er en usvigelig kendsgerning, er, at der i 2008 er en større pose at fordele. Der er tilsvarende mindre i 2009 og 2010, for de udloddes bare et år tidligere.

Det var det, som vi gav udtryk for efter det møde, vi havde med finansministeren, og det var, fordi det var et udtryk for virkeligheden. Vi sagde også samtidig, at der var tale om – jeg tror ikke, at vi sagde fatamorgana – jeg tror, vi sagde et optisk bedrag. Det, som bare kan konstateres, er, at i og med at Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne nikkede til den aftale, som regeringen havde lavet med KL, forsvandt flertallet.

Derfor mener vi, at det afgørende er at sætte fokus på det helt centrale problem for den offentlige sektor, nemlig at vi har en regering og et Dansk Folkeparti, som igennem 6 år har undergravet mulighederne for at have en ordentlig og velfungerende offentlig sektor. Det synes vi er det helt afgørende at sætte fokus på, fordi det er her, den politiske konflikt ligger – eller efter vores opfattelse bør ligge.

Kl. 11:13

Formanden:

Så er hr. Frank Aaen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:13

Frank Aaen (EL):

Ja, men lad det så ligge, at hr. Villy Søvndal i første omgang udtalte sig meget positivt om aftalen. Jeg er enig i det, som hr. Ole Sohn nu siger om aftalen, fuldstændig enig.

Men jeg fik ikke noget svar på mit andet spørgsmål: Hvorfor kan man ikke bare stemme for et forslag til vedtagelse, der er så enkelt, og som er en afskrift af det, SF selv har sagt, nemlig at Folketinget vedtager, at der skal afsættes 5 mia. kr. ekstra til lønforhandlingerne med henblik på at sikre de lavtlønnede offentligt ansatte et løft? Hvorfor har man ikke bare stemt for det?

Kl. 11:13

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:14

Ole Sohn (SF):

Det er ikke et spørgsmål om, at vi ikke er enige i, at der skal 5 mia. kr. ekstra til. Det har vi jo sådan set foreslået. Det har vi foreslået i en henvendelse sammen med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti.

Vi er bare i en situation, hvor de samme partier har nikket til regeringens aftale, hvilket dermed gør det illusorisk at få det vedtaget. Derfor mener vi, at det, der er det helt afgørende for centrum-venstre-partierne i det her Folketing, er, at vi finder sammen om det, der er den helt centrale konflikt, nemlig at regeringen og Dansk Folkeparti gennem 6 år bevidst har nedprioriteret den offentlige velfærd med det resultat, at der – i øvrigt forunderligt nok med Dansk Folkepartis normale retorik – er blevet mindre og dårligere hjemmehjælp til den enkelte ældre, der er blevet færre medarbejdere pr. ældre, og fastholdelses- og rekrutteringsproblemerne er stadig voksende. Det ser vi som det helt centrale problem.

Det kan ikke kun løses med en ekstra lønpulje; det kræver langt flere midler til kommunerne og regionerne, både for, at de kan sikre lønløftet, og for, at man kan sikre nogle bedre rammevilkår for offentligt ansatte og dermed også sikre en bedre offentlig velfærd.

Kl. 11:15

Formanden:

Så er det hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 11:15

Morten Østergaard (RV):

Jeg har nogle gange set hr. Ole Sohn forsvare SF's tilgang til det her spørgsmål som noget, der ikke er et angreb på den danske model, og så vil jeg bare spørge hr. Ole Sohn: Er det ikke sådan, at når et parti fører valgkamp på et konkret beløb, som en bestemt gruppe af offentligt ansatte skal have ekstra om måneden, så er det da et decideret politisk indgreb i forhold til den danske

model? For jeg går ud fra, at SF kun fører politik på ting, man har tænkt sig at gennemføre i Folketingssalen, og ikke fører politik på, hvad man ønsker der skal komme ud af overenskomstforhandlingerne.

Derfor må vi sige, at SF med sin valgkamp direkte har brudt med den danske model, hvor lønfastsættelsen foregår mellem arbejdsmarkedets parter og ikke som et led i politiske forhandlinger her i Folketinget.

Kl. 11:16

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:16

Ole Sohn (SF):

Nu ved jeg, at hr. Morten Østergaard også sad i det forrige Folketing og derfor også er vidende om det beslutningsforslag, vi fremsatte. Vi har ikke under eller efter valgkampen sendt noget som helst signal om, at vi ønsker at blande os i overenskomstforhandlingerne. Jeg har faktisk frarådet enhver snak om, at Folketinget skulle lave forskellige former for tillæg.

Det, vi har sagt, er, at Folketinget, men primært regeringen, for det er dem, der har den udøvende magt, naturligvis blander sig i overenskomstforhandlingerne, og det gør de på det tidspunkt, hvor de forhandler bloktilskud med kommunerne og regionerne, og den ramme, man sætter, er også med til at give rammen for overenskomstforhandlingerne. Den har vi sagt var for lille, og at den skulle hæves, og så har vi sagt som et politisk signal både i valgkampen og i øvrigt også sammen med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti efterfølgende, at det især skulle komme de lavestlønnede til gode.

Vi har så sagt, at det forslag, vi stillede i valgkampen, ville betyde, hvis pengene blev uddelt til de lavestlønnede, et lønløft på konkret 2.000 kr. ekstra om måneden til social- og sundhedshjælperne. Det var et billede på, hvad der ville ske, hvis man fik de ekstra penge til overenskomstforhandlingsbordet.

Kl. 11:17

Formanden:

Så er det hr. Morten Østergaard for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:17

Morten Østergaard (RV):

Jeg kan godt forstå, at det ikke er den forklaring, man har trykt på postkort, busreklamer og andre steder, for det er jo en ganske lang og teknisk forklaring, der står i skærende kontrast til det, man stadig væk kan læse på SF's hjemmeside,

hvor der konkret står, at SF vil arbejde for 2.000 kr. mere om måneden til en udvalgt gruppe af offentligt ansatte. Det er så plejepersonalet, som man kan have stor sympati for. Men hvorfor er det ikke fængselsfunktionærerne, hr. Ole Sohn har ført valgkamp for at skaffe mere i løn? Det er måske, fordi man ikke er så optaget af vilkårene for de indsatte eller af, at der er for få fængselsfunktionærer i forhold til den gruppe, man her har søgt at appellere til.

Det er rendyrket populisme, for nu forstår vi, at SF aldrig har tænkt sig her i Folketinget at arbejde for konkret 2.000 kr. om måneden til en bestemt gruppe. Det er ren og skær populisme. Man har ført vælgerne bag lyset, for det er den forklaring, vi får i dag, og ikke det, SF har skrevet på alle sine postkort og reklamer, som man i virkeligheden vil arbejde for.

Kl. 11:18

Formanden:

Hr. Ole Sohn.

Kl. 11:18

Ole Sohn (SF):

Jeg er lidt ked af, at hr. Morten Østergaard er så ivrig, at han slet ikke hører efter.

Der er ikke nogen forskel i argumentationen. Vores argumentation – både det, vi selv har foreslået, og det, vi ville have foreslået sammen med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti, hvis de havde holdt fast i det – ville have betydet, hvis det var blevet delt ud til de lavestlønnede, et konkret lønloft på 2000 kr. Jeg kender ikke lige eksplicit fængselsfunktionærernes lønninger, men hvis de også tilhører lavtlønsgruppen, ville de også have fået et lønloft.

Så der er sådan set en meget stringent holdning. Man skal ikke blande sig i overenskomstforhandlingerne.

Kl. 11:18

Formanden:

Men hr. Henrik Sass Larsen har en kort bemærkning.

Kl. 11:19

Henrik Sass Larsen (S):

Jeg hørte ordføreren gøre en del ud af, at Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet på en eller anden måde skulle være stået af aftalen og den henvendelse, vi har foretaget. Jeg forstår bare ikke helt kritikken, for vi har jo ikke godkendt den aftale, som regeringen har indgået med de kommunale arbejdsgivere, og vi har heller ikke nikked til noget andet, men vi har taget det til efterretning. Sådan er det.

Så har jeg et spørgsmål vedrørende det, som hr. Villy Søvnald ifølge Ritzau sagde om det med, at man havde indgået den aftale med de kommunale arbejdsgivere. Han siger: Vores pres har sammen med presset fra Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne bl.a. betydet, at der er fremrykket et beløb, så der er flere penge i 2008 at forhandle om. Og han siger bl.a., at det må de omkring overenskomstbordet nu selv slås for. Men spillet er gjort lidt lettere i 2008. Hvor adskiller det, som SF har sagt, sig fra det, som Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet har sagt?

Kl. 11:20

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:20

Ole Sohn (SF):

Citatet der er da fuldstændig korrekt. Det er i overensstemmelse med den skinbarlige virkelighed. Jeg forstår på hr. Henrik Sass Larsens ordførertale, at Dansk Folkeparti, hvis de havde stået ved det, godt ville have haft bragt det i salen. Det er en nyhed for mig, og det er jeg selvfølgelig glædeligt overrasket over. Dermed har Socialdemokraterne givet aben videre til Dansk Folkeparti, som øjensynlig ikke har villet tage forslaget i salen. For det kunne vi jo bare have gjort, så havde vi kunnet pålægge regeringen det, som vi var fælles om. Det er helt nyt for mig, men det kan vi måske nå at råde bod på, selv om vi er kommet langt hen i overenskomstforhandlingsforløbet. Det er vi meget indstillet på. Vi har bare taget ad notam, at der blev nikked til det, og det var vi uenige i. Sådan er det.

Kl. 11:20

Formanden:

Hr. Henrik Sass Larsen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:20

Henrik Sass Larsen (S):

Vi var da ikke i tvivl om, hvad det var for en henvendelse, vi rettede til regeringen. Vi var ikke i tvivl om, at vi ikke kunne gå i salen og få et flertal. Det bedste, vi kunne gøre, var at give regeringen det råd med ved den henvendelse, vi lavede. Det er der jo ingen, der er tvivl om. Jeg siger bare: Hvad er forskellen på, hvordan Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti har reageret i forhold til det, som regeringen har gjort, og på, hvordan SF har reageret? Må jeg citere:

Det er et lille skridt i den rigtige retning, men ikke nok til at imødekomme fastholdelse og rekruttering. Men regeringen er begyndt at lytte til

et stort dagsordenspunkt. Det vil vi gerne kvitte-
re for. Citat slut.

Altså, hvori består kritikken af Socialdemo-
kratiet lige pludselig i forhold til, hvad SF selv
har sagt?

Kl. 11:21

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:21

Ole Sohn (SF):

Jeg havde sådan set ikke håbet, at det var nød-
vendigt, men nu har hr. Henrik Sass Larsen to
gange fuldstændig korrekt citeret, hvad der er
den skinbarlige virkelighed, men jeg må sige, at
der altså er en stor forskel i forhold til det, som
Socialdemokraterne gjorde, nemlig at gå ud og
foregive vælgerne og offentligheden, at nu har
vi kæmpet 5 mia. kr. ekstra til forhandlingerne.
Det var et bedrag eller et selvbedrag. Men hr.
Henrik Sass Larsen beder mig om at sige det,
og det gør jeg så.

Kl. 11:22

Formanden:

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl for en kort
bemærkning.

Kl. 11:22

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er helt fantastisk at høre hr. Ole Sohns bort-
forklaringer, men jeg har et spørgsmål til SF's
ordfører. Nu er hr. Ole Sohn jo ordfører, så kan
man stille spørgsmål og selvfølgelig få nogle
klare svar. Jeg har igennem det sidste år haft me-
get svært ved at finde ud af helt præcis, hvad
det egentlig var, SF selv ville. Altså, hvis nu SF
havde 90 mandater i Folketingssalen, hvad var
det så helt præcis, SF ville? Der er to ting, som er
interessante her. Den ene ting er: Hvilket beløb
ville SF helt præcis tilføre overenskomstfornyel-
serne? Den anden ting er: Hvilke grupper ville
de penge helt præcis blive øremærket til?

Kl. 11:22

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:22

Ole Sohn (SF):

Vi havde oprindeligt et forslag om 2 mia. kr.,
men Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne
foreslog med hver deres udgangspunkt 5 mia.
kr., og det forslag tilsluttede vi os, fordi vi kunne
se, at det, hvis der var mulighed for at gå videre
end vores forslag og vi også kunne finde penge
til det, var meget fornuftigt. Vi har fra starten
forestillet os og sagt, at vi mener, at de skulle til-

deles specielt de lavest lønnede, og det var også
med glæde det, jeg konstaterede vi blev enige
med hr. Kristian Thulesen Dahl om kort tid før
jul.

Kl. 11:23

Formanden:

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl for en yder-
ligere kort bemærkning.

Kl. 11:23

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg står her med et beslutningsforslag, som er
behandlet for under et år siden her i Folketings-
salen – under et år siden. Der står ikke noget
med 2 mia. kr. Der står, at SF foreslår 1 mia. kr.
– 1 mia. kr. Hr. Ole Sohn sagde netop nu, at det
var 2 mia. kr. Men i det her beslutningsforslag,
som SF selv har fremsat til behandling i Folke-
tingssalen, står der 1 mia. kr. Det kan jo undre.
Jeg kan så forstå, at SF, fordi vi andre har talt om
5, også synes, at det lød godt med 5. Så kan man
jo gisne om, hvis der var et parti, der havde råbt
10, om SF også havde sagt 10. Jeg mener, at det
da virkelig er en seriøs måde at gå ind i det her
på.

Med hensyn til det andet om, hvem der så
skulle have pengene, kan jeg også se i det her
beslutningsforslag, at pengene er tænkt udmøn-
tet som en ramme, som man giver, og som andre
så efterfølgende skal udmønte, altså, at der ikke
fra SF's side i hvert fald er nogen garanti i det
her beslutningsforslag for, at pengene går til be-
stemte grupper. Der er en hensigtserklæring.
Det var det, hr. Ole Sohn vist tidligere kaldte et
billedsprog. Så kan man gisne om, om social- og
sundhedsassistenten derude synes, det er særlig
festligt, at hr. Ole Sohn taler om billedsprog, el-
ler om de i virkeligheden er interesseret i en
målretning af pengene. Altså, det her viser jo ba-
re, at det har været svært det sidste år at finde
ud af, hvad SF har ment om den her sag. Og der-
for har det selvfølgelig også været svært for
Dansk Folkeparti at finde ud af, præcis hvor
man havde SF. Det har heddet 1 mia. kr., så har
det heddet 2 mia. kr. Så hedder det 5 mia. kr.
Hvis vi andre havde sagt 10 mia. kr., så havde SF
sikkert også sagt 10 mia. kr. Til det, om det skul-
le øremærkes eller ikke øremærkes, siger man,
at det skal øremærkes, men det forslag, man selv
kommer med, øremærker ikke pengene.

Kl. 11:24

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:25

Ole Sohn (SF):

Jamen jeg er da glad for, at hr. Kristian Thulesen Dahl bekræfter det, der var mit svar til hr. Morten Østergaard, for det viser jo faktisk, at der er en vis stringens i vores forslag. Vi har nemlig sagt, at Folketinget ikke skal fastsætte, hvem der skal have tillæggene. Vi har sagt, at der skal gives et politisk signal, på nøjagtig samme måde som LO's kongres gjorde, og på nøjagtig samme måde som Dansk Folkeparti, Socialdemokraterne og SF gjorde i fællesskab, så der er en fuldstændig klar linje.

Vi fremsatte et beslutningsforslag sidste år, hvor vi foreslog 1 mia. kr. – det er fuldstændig korrekt citeret – og hvis hr. Kristian Thulesen Dahl havde taget vores finanslovsforslag, ville han have set, at her står der 2 mia. kr. Det skyldes, at finanslovsforslaget er lavet senere, og at vi har taget bredere grupper med, fordi vi kan se, at problemerne er større. Der er altså en fuldstændig stringent linje, og det er jeg sådan set meget glad for at hr. Kristian Thulesen Dahl også bekræfter, specielt fordi hr. Morten Østergaard har været lidt forvirret med hensyn til det. Så tak for hjælpen.

Kl. 11:26

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 11:26

Per Clausen (EL):

Jeg tror nok, at de, der morer sig mest i dag, må være regeringen og regeringspartierne. Her ser man, at det stærke sammenhold mellem Socialdemokraterne, SF og Dansk Folkeparti, der før valget sagde, at der skulle afsættes 5 mia. kr. til de offentligt ansatte, primært til de lavtlønnede, nu er gået fuldstændig i opløsning. Nu handler det kun om, hvis ansvar det er, og jeg vil bare spørge hr. Ole Sohn, om han ikke er enig med mig i, at ansvaret for, at SF ikke stemmer for sin egen politik i dag ved at støtte Enhedslistens forslag, bærer SF helt alene.

Kl. 11:26

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:26

Ole Sohn (SF):

SF stemmer for sin politik, og det har vi også tilkendegivet med det forslag, vi har lagt frem.

Kl. 11:26

Formanden:

Hr. Per Clausen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:26

Per Clausen (EL):

Denne forespørgselsdebat handler om de offentlige overenskomster, og SF kommer og vil samle centrum-venstre om en generel udtalelse, som man kunne fremkomme med ved stort set alle debatter, der foregår i Folketinget.

Enhver kan høre, hvordan det er gået med at samle, og pointen er: Hvad er begrundelsen for, at hr. Ole Sohn i en folketingsdebat, der handler om de offentlige overenskomster, ikke stemmer for det, han siger er Enhedslistens politik, men vælger at komme med noget, som vi – hvis det var regeringen, der kom med det – ville kalde et forslag til afværgevedtagelse?

Jeg synes, hr. Ole Sohn mangler at give en forklaring på, hvorfor han tilslutter sig Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne, også i denne sag, ved at finde på et hvilket som helst argument, som man overhovedet kan opstøve, for ikke at stemme for sin egen politik og ikke at stemme for, at der kommer flere penge til de offentligt ansatte ved overenskomsterne.

Kl. 11:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:27

Ole Sohn (SF):

Jeg ved ikke, hvorfra hr. Per Clausen har, at vi ikke stemmer for forslaget om at tilføre flere penge. Jeg synes da, det har været vores politik hele tiden.

Vi har bare den principielle tilgang, at forespørgselsdebatter har større styrke, når de er fremadrettede. Nu er der et markeret flertal, som siger, at det ikke vil tilføre penge til overenskomstforhandlingsbordet, og så synes jeg, det er mere centralt og fremadrettet at spørge, hvad der er den grundlæggende problemstilling, og hvad der er den grundlæggende årsag til, at den offentlige sektor i stigende grad forbløder, og at det er sværere og sværere at fastholde og rekruttere arbejdskraft i den offentlige

Kl. 11:28

Formanden:

Så er det hr. Peter Christensen for en kort bemærkning.

Kl. 11:28

Peter Christensen (V):

Det, der får mig til at markere, er, at hr. Ole Sohn i et af sine svar for et øjeblik siden sluttede af med at sige, at man ikke skal blande sig i overenskomstforhandlingerne. Det er jeg sådan set enig i, men for at få lidt indsigt i SF's tankegang kunne jeg godt tænke mig at få en forklaring på, hvorfor SF synes, man skal være lade være med at blande sig i overenskomstforhandlingerne.

Kl. 11:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:29

Ole Sohn (SF):

Det skyldes, at hvis Dansk Metal og Jernets Arbejdsgiverforening har en overenskomst, er det jo dem, der forhandler den, og hvis FOA og Kommunernes Landsforening har en overenskomst, er det jo også dem, der forhandler den.

Der, hvor Folketinget kan blande sig og blander sig, er jo, når man fastsætter den økonomiske ramme for kommunerne og regionerne. Det var det, finansministeren gjorde og stadig gør i forbindelse med overenskomstfornyelserne. Man gør sådan set det hvert år, at man udstikker den økonomiske ramme for kommunerne og regionerne.

Vi har påpeget, at den ramme skal udvides, og vi er fuldstændig enige med Kristian Ebbensgaard, som sagde i aftes, at den ramme, man har fået tildelt, ikke rækker til, at man kan løse rekrutteringsproblemerne.

Kl. 11:29

Formanden:

Så er det hr. Peter Christensen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:29

Peter Christensen (V):

Så undrer det mig, at SF har sagt tidligere, at man skal navngive de grupper, som skal have særlige lønløft, for er det egentlig ikke netop at blande sig i overenskomstforhandlingerne?

Kl. 11:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:30

Ole Sohn (SF):

Vi har sagt selvstændigt både før, under og efter valgkampen og senest sammen med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti, at man skal give en ekstra økonomisk ramme, som skal være målrettet mod de områder, hvor der er de største rekrutteringsproblemer, og det er faktisk blandt de lavestlønnede. Vi har så omsat det til et billede af, at hvis man gør det, vil man kunne sikre konkrete lønløft til de lavestlønnede, herunder social- og sundhedshjælperne, og det har vi gjort, fordi vi finder, det er rigtigt at give et billede af, hvad konsekvensen vil være, hvis ens politik bliver gennemført.

Kl. 11:30

Formanden:

Så er det hr. Bent Bøgsted for en kort bemærkning.

Kl. 11:30

Bent Bøgsted (DF):

Jeg må indrømme, at det er lidt svært at få hoved og hale på det, hr. Ole Sohn siger. På et tidspunkt blev det sagt, at SF gerne vil navngive grupper, og derefter siger hr. Ole Sohn, at vi for øvrigt ikke skal blande os i overenskomsterne, og derfor skal man ikke navngive nogle bestemte grupper i forbindelse med den pulje på 5 mia. kr., der skal gives. Det er både-og, men var det meningen, hvis de 5 mia. kr. var kommet igennem, at SF virkelig ville have sat direkte navn på de grupper, der skulle have fået gavn af de penge?

Kl. 11:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:31

Ole Sohn (SF):

Nu ved jeg ikke, hvordan de interne forhold i Dansk Folkeparti er, men min gruppe er blevet gjort bekendt med den henvendelse, som jeg lavede sammen med bl.a. hr. Kristian Thulesen Dahl, der sidder ved siden af hr. Bent Bøgsted. Af den udtalelse fremgår det eksplicit, at vi ønsker 5 mia. kr. ekstra til overenskomstforhandlingsbordet, og at – med et citat fra LO-kongressens beslutning – de skal prioriteres målrettet til de lavestlønnede, altså en solidarisk ordning. Den politik har SF stået for både før, under og efter valgkampen.

Jeg håber da – nu skal jeg ikke blande mig, men det ville da være fornuftigt – at Dansk Folkepartis arbejdsmarkedsordfører også er blevet orienteret af hr. Kristian Thulesen Dahl om, hvad det er, Dansk Folkeparti har været med til at lave.

Kl. 11:32

Formanden:

Hr. Bent Bøgsted for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:32

Bent Bøgsted (DF):

Jamen det, man falder over, er jo, at der i svaret til hr. Morten Østergaard blev sagt, at SF mente, at man ikke skulle blande sig i overenskomstforhandlingerne og ikke skulle navngive grupper. Jeg står her med et citat fra Horsens Folkeblad den 21. december, hvor hr. Villy Søvnald udtaler:

Vi har hele tiden gerne villet navngive lavtlønnede omsorgsgrupper. Det må dem omkring overenskomstforhandlingsbordet nu selv slås for, men spillet bliver gjort lidt lettere i 2008.

Det citat er fra Horsens Folkeblad den 21. december, og det stemmer ikke rigtig overens med det, hr. Ole Sohn siger om, at grupperne ikke decideret skal navngives, men at overenskomstparterne selv skal fordele midlerne til de lavestlønnede grupper. I stedet for at navngive grupperne er de nu blevet til de lavestlønnede grupper, og det hænger ikke rigtig sammen med de udtalelser, vi hidtil har hørt.

Kl. 11:33

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:33

Ole Sohn (SF):

Jeg kan forstå, at hr. Bent Bøgsted ikke er blevet orienteret af hr. Kristian Thulesen Dahl om den henvendelse, vi har fremsendt, men jeg vil meget gerne videregive den til hr. Bent Bøgsted, for den er ikke hemmelig. Jeg tror oven i købet, den har været optrykt i nogle aviser.

Der, hvor Folketinget kan blande sig, og regeringen blander sig, er netop, når man tildeler den økonomiske ramme for forhandlingerne, og man kan gøre det ved at give nogle signaler om, hvor vi ser at de største problemer er. Det er de blandt de lavestlønnede i den offentlige sektor, for det er her, det er sværest at rekruttere og fastholde arbejdskraft, og det var derfor, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og SF i fællesskab med et citat fra LO-kongressen pegede på de områder, det skulle sikres at midlerne blev ført hen til.

Så er det rigtigt, at bliver de det, skal de omsættes i, at der kan gives nogle konkrete lønloft svarende til 2.000 kr. til bl.a. social- og sundhedshjælperne.

Kl. 11:34

Formanden:

Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger, så vi siger tak til hr. Ole Sohn. Den næste ordfører er hr. Lars Barfoed.

Kl. 11:34

(Ordfører)

Lars Barfoed (KF):

Den forespørgsel fra Enhedslisten, som vi behandler her i dag, er et angreb på de kollektive overenskomstforhandlinger på arbejdsmarkedet. Det er et forsøg fra Enhedslistens side på at give Folketinget en større rolle i forhandlingerne på arbejdsmarkedet.

Vi har jo en tradition i Danmark for, at parterne selv gennemfører deres forhandlinger uden indblanding, og det er det system, som Enhedslisten nu angriber. Ikke bare er det et angreb på de frie forhandlinger på arbejdsmarkedet, det er et direkte angreb på arbejdstagernes organisering i fagbevægelsen. Det er det, Enhedslisten gør med det her. Man angriber fagbevægelsen, man undergraver fagbevægelsens muligheder for selv at gennemføre deres forhandlinger ved at forsøge at give Folketinget en mere aktiv rolle i overenskomstforhandlingerne. Og det er ganske interessant, eftersom Enhedslisten jo normalt prøver at bryste sig af, at man ligesom er en fortaler for de grupper og for fagbevægelsen. Det er det modsatte, man gør med den forespørgsel her.

Jeg vil gerne understrege, at Det Konservative Folkeparti er stærk tilhænger af, at både lønmodtagere og arbejdsgivere organiserer sig og gennemfører forhandlinger på arbejdsmarkedet og frit fastsætter, hvordan forhandlingerne skal forløbe, og når frem til nogle aftaler, uden at vi i Folketinget blander os i det.

Må jeg så sige om de overenskomstforhandlinger, som er ved at komme i gang, at der selvfølgelig vil ske lønstigninger. Altså, jeg tror aldrig, jeg har hørt om en overenskomstforhandling, der ikke resulterer i, at nogle får mere i løn. Sådan går det altid, og jeg tør egentlig godt sige, at det regner jeg med også sker denne gang.

Jeg vil også sige, at der selvfølgelig er en risiko for en konflikt. Det er der jo altid. Når der forhandles overenskomster, er der en risiko for konflikt. Det er jo det helt lovlige våben, som parterne har, nemlig at man kan strejke, og at

man kan lockoute inden for de procedurer, der nu engang er fastsat i hovedaftaler m.v. på arbejdsmarkedet. Så selvfølgelig er der en risiko for konflikt. Det afgørende er, at vi er opmærksomme på, at vores opgave her i Folketinget i forhold til overenskomstforhandlingerne er lige præcis ikke at gøre noget, ikke at foretage os noget, men overlade det til parterne selv at forhandle, og derfor er denne forespørgselsdebat i bedste fald en misforståelse.

Må jeg så sige, at jeg fuldt ud deler de mange bemærkninger, der er faldet her under debatten, om, at der er behov for at gøre noget for, at vi bliver bedre i stand til at rekruttere dygtige medarbejdere til den offentlige sektor. Der er masser af dygtige medarbejdere i den offentlige sektor, men vi kan se, at der i de kommende år er en stigende mangel på arbejdskraft, og derfor skal vi også sørge for, at den offentlige sektor er rustet til at få de medarbejdere, som vi har brug for. Ikke mindst derfor er det jo et godt initiativ, der er taget fra regeringens side med at gennemføre en kvalitetsreform, hvor det jo nu er aftalt med parterne at iværksætte en række tiltag, bl.a. omkring uddannelse og bedre ledelse, der skal sikre bedre vilkår på den offentlige del af arbejdsmarkedet, og også tiltag, der skal sikre et bedre arbejdsmiljø. Alt sammen bidrager det jo til at gøre det offentlige til en bedre og mere attraktiv arbejdsplads, og der har vi selvfølgelig i Folketinget en rolle at spille.

Kl. 11:38

Formanden:

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning.

Kl. 11:38

Frank Aaen (EL):

Det er altså forunderligt at høre, at vi skulle angribe aftalesystemet. Vi har hele tiden sagt, at parterne selv skal fordele pengene, men vi har ment, at der er brug for flere penge. Det har regeringen et eller andet sted bøjet sig for, for det er jo det, der er indholdet af den aftale, regeringen har lavet med KL og regionerne, nemlig at man udvider den ramme, som der kan forhandles inden for. Vi kalder det så narrepenge. Regeringen mener, det er rigtige penge. Men det, de siger, er, at der i stedet for narrepengene skulle stå 5 mia. kr. Hvordan kan det ene være mere indgreb i forhandlingsfriheden end det andet? Det er det rene udenomssnak, vil jeg sige til hr. Lars Barfoed.

Selvfølgelig er det ikke indgreb at sige, at her er nogle flere penge at forhandle om: Værsgo at forhandle. Men når man nu er så optaget af at

beskytte aftalesystemet fra Det Konservative Folkepartis side, kan vi så få en garanti for, at Det Konservative Folkeparti ikke medvirker til et indgreb i en lovlig konflikt og på den måde dikterer, hvad lønmodtagerne på det offentlige arbejdsmarked skal have i løn?

Kl. 11:39

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:39

Lars Barfoed (KF):

Selvfølgelig er det, som Enhedslisten nu foretager, et angreb på de frie forhandlinger, og selvfølgelig angriber Enhedslisten her direkte fagbevægelsens muligheder for at rekruttere medlemmer. Jeg synes, det er beklageligt og beskæmmende, at Enhedslisten gør det. Man gør det jo dels ved overhovedet at rejse forespørgslen, hvor der står, at man vil have oplysninger om overenskomstforhandlingerne og parternes muligheder for et lønloft til de lavestlønnede, dels ved oven i købet også her at fremsætte et forslag til vedtagelse, der går ud på, hvor mange penge der skal tilvejebringes i en egentlig pulje, og hvem der skal have glæde af de midler, der her stilles til rådighed. Det er jo det, man gør. Man taler om, hvem der skal have pengene, og man taler om hvor mange penge. Hvis det ikke er at blande sig i overenskomstforhandlingerne, ved jeg ikke, hvad det er. Det her angriber fagbevægelsen, fordi fagbevægelsens muligheder for at rekruttere medlemmer hænger sammen med, at fagbevægelsen er den, der skal forhandle overenskomsterne, og ikke Enhedslisten her i Folketingssalen.

Jeg må så sige, at Det Konservative Folkeparti ikke har noget ønske om at gribe ind i nogen konflikter. Der er intet Folketing og ingen regering, der kan fraskrive sig at gribe ind over for forhold i det her samfund, der er truende eller belastende på en eller anden måde; det ved man godt. Sådan er det. Men det er bestemt ikke udgangspunktet. Der har været fortilfælde i historien, hvor regeringen og Folketinget har grebet ind, men når der er overenskomstforhandlinger, er udgangspunktet, at konflikten skal have lov til at løbe, indtil man finder frem til en enighed.

Kl. 11:41

Formanden:

Hr. Frank Aaen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:41

Frank Aaen (EL):

Så meget for glæden ved aftalesystemet. Det Konservative Folkeparti har gang på gang været

med til at stemme for indgreb i overenskomster og diktere lønmodtagere bestemte lønforhold, i stedet for at de kunne aftale dem med deres arbejdsgivere. Det er altså det, vi også får at vide i dag, nemlig at det selvfølgelig kan ske, at kommer der en konflikt på det offentlige arbejdsmarked her til foråret, så vil Det Konservative Folkeparti ikke udelukke, at man griber ind.

Må jeg så igen sige, at det da er noget sludder at sige, at det, at man tilfører lønforhandlinger flere midler – pengene kommer her fra statskassen – skulle være til skade for fagbevægelsen; det er da tværtom. Fagbevægelsen og dens medlemmer vil have enormt gavn af f.eks. at få tilført 5 mia. kr. mere til at forhandle om og kunne give ud til gavn for dem, der har mest brug for det. Det giver da sig selv. Jeg må indrømme, at jeg synes, at fantasien, hvormed man prøver at argumentere imod det her helt rimelige forslag, overgår mine forventninger.

Kl. 11:42

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:42

Lars Barfoed (KF):

Naturligvis gavner det her forslag fra Enhedslisten ikke fagbevægelsen. Tværtimod er det, Enhedslisten gør, at undergrave fagbevægelsen, for Enhedslisten prøver at sige: Vi skal nok tage os af de sager inde i Folketingssalen. Det behøver vi ikke fagbevægelsen til. Derfor undergraver Enhedslisten fagbevægelsen med de forslag, de stiller her i Folketingssalen.

Må jeg sige omkring indgreb, at det jo ikke kun er Det Konservative Folkeparti, der har medvirket til indgreb. Det har Socialdemokraterne gjort, det har alle mulige andre partier medvirket til. Vi har altid i Det Konservative Folkeparti haft den holdning, at konflikter skal have lov til at løbe, fordi det nu engang er det våben, som arbejdsmarkedets parter har, men der kan jo opstå situationer, der er truende for sundhed, truende for andre ting i samfundet, som gør, at man må gribe ind. Det håber jeg ikke bliver tilfældet. Udgangspunktet er, at vi ikke skal gribe ind.

Kl. 11:43

Formanden:

Så er det hr. Eigil Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 11:43

Eigil Andersen (SF):

Når der skal være en overenskomstforhandling, er det afgørende spørgsmål, om der er penge til

stede, og her er der for få penge til stede. Hvem bestemmer, hvor mange penge der er til stede? Det gør bl.a. regeringen og Det Konservative Folkeparti, ved at man har et skattestop, som også gælder for kommunerne. Desuden forhandler regeringen, som det også er fremgået af debatten tidligere, hvert år med kommunerne og afsætter beløb, man vil bruge til bloktilskud. På den måde kan man sige, at når der er for få penge til stede til de her overenskomstforhandlinger, er de her tanker, som bl.a. SF har gjort sig, et forsøg på at bringe forholdene i orden på arbejdsgiversiden, hvorefter man så forhandler med fagforbundene.

Hvis man nu tænker på en privat arbejdsgiver, som mangler arbejdskraft inden for et bestemt område, så kan jeg somme tider være i tvivl om, hvorvidt arbejdsgiveren vil forsøge at forbedre arbejdsmiljøet, men det bør man i hvert fald gøre, for det kan være én faktor – altså hvis der er et ordentligt arbejdsmiljø uden nedslidning – der kan gøre, at folk vil blive tiltrukket af det pågældende arbejde.

Men en anden faktor er lønnen. Jeg er overbevist om, at der på Dansk Arbejdsgiverforenings kurser – Dansk Arbejdsgiverforening og Det Konservative Folkeparti står jo hinanden nær – bliver undervist i, at hvis man mangler arbejdskraft inden for et bestemt fagområde, er det en rigtig god idé at hæve lønnen som en af de veje, man kan bruge til at tiltrække mere arbejdskraft.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Lars Barfoed, om han er enig i, at det at forhøje lønnen, hvis man mangler arbejdskraft på et bestemt fagområde, er en måde, hvorpå man kan medvirke til at tiltrække arbejdskraft.

Kl. 11:44

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:44

Lars Barfoed (KF):

Det er nye oplysninger for mig, men andre kender åbenbart de interne instrukser i Dansk Arbejdsgiverforening bedre, end jeg gør. Det er nyt for mig, hvis det er sådan, at der i Dansk Arbejdsgiverforening er interne instrukser til medlemmerne om, at man nu må sørge for at øge lønningerne for at tiltrække mere arbejdskraft. Det var jeg ikke bekendt med. Det er jo interessant information fra de indre linjer i Dansk Arbejdsgiverforening, som andre åbenbart har en tættere tilknytning til end mig, kan jeg forstå.

Men jeg må sige, at penge, løn, selvfølgelig er et incitament, og det glæder mig da, at andre ser

ligesådan på det, som vi gør i Det Konservative Folkeparti. Vi har jo igennem lang tid arbejdet for skattelettelser, ikke mindst lettelser i skatten på den sidst tjente krone, for det er jo en måde at sikre, at folk får mere lyst til at komme ud på arbejdsmarkedet og gøre en ekstra indsats på arbejdsmarkedet, uden at det belaster konkurrenceevnen i Danmark og dermed i sidste ende belaster vores mulighed for at skabe velfærd gennem indtjening og velstand.

Så selvfølgelig er det en faktor, det kan ingen da komme uden om. Men det er altså arbejdsmarkedets parter, der må diskutere, hvilke lønstigninger der skal være. Det er ikke noget, vi skal diskutere her i Folketinget. Vi kan så bidrage til at styrke mulighederne for at rekruttere arbejdskraft her i landet ved at sænke skatterne, og det arbejder Det Konservative Folkeparti utrætteligt på. Det vil give lønmodtagerne flere penge mellem hænderne.

Kl. 11:46

Formanden:

Så er det hr. Eigil Andersen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:46

Eigil Andersen (SF):

Jeg er glad for, at vi er enige om, at det at få en højere løn kan være en måde at tiltrække medarbejdere på. Det har man da også set i perioder, hvor mange virksomheder har manglet it-medarbejdere, f.eks. ved overgangen til år 2000. Så jeg er glad for, at det forholder sig sådan.

Problemet er jo så, at kommunernes mulighed for at give sådanne lønforhøjelser bliver bestemt af bl.a. hr. Lars Barfoeds parti, og at de lønforhøjelser, der kan gives, simpelt hen er for små med de økonomiske rammer, der er til rådighed.

Jeg vil gerne afsluttende spørge: Hvis det er sådan, at Kommunernes Landsforening i overenskomstforhandlingerne aftaler nogle højere lønstigninger, herunder inden for ældreområdet og andre lavtlønnede områder – for at tiltrække flere medarbejdere, sådan at de aftalte lønstigninger eventuelt overstiger det, som er aftalt i økonomiforhandlingerne mellem regeringen og Kommunernes Landsforening – vil hr. Lars Barfoed og Det Konservative Folkeparti så medvirke til, at staten tilsvarende forøger bloktilskuddet til kommunerne, altså svarende til den ekstra lønforhøjelse, som kommunerne som arbejdsgivere så har besluttet sig for at give for bl.a. at skaffe arbejdskraft til ældreområdet, så vi ikke lader vores ældre i stikken?

Kl. 11:47

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:47

Lars Barfoed (KF):

Jeg håber, hr. Eigil Andersen er enig med mig i, at vi ikke i det her land kan bruge flere penge, end vi tjener. Det vil sige, at vi i sidste ende ikke kan bruge flere penge i det her land, end landets private virksomheder tjener ind. Det, der er finansieringen af den offentlige sektor, er jo de penge, der tjenes i landets private virksomheder. Så et eller andet sted vil der altid være en grænse for, hvor mange penge der kan bruges. Der vil også være en grænse for, hvor mange penge kommunerne har; de har nogle budgetter, de skal holde sig inden for. Hvordan de så vælger at disponere deres midler i kommunerne, er jo først og fremmest op til kommunerne selv.

Men det er klart, at vi må holde fast i, at der er nogle økonomiske rammer. Hvis ikke vi gør det, risikerer vi i sidste ende, at landet går bankerot, fordi vi bruger flere penge, end vi har. Og så vil det for alvor være sådan, at der ikke er råd til at sørge for velfærd til de ældre og alle de andre, som vi vil sikre en ordentlig velfærd. Så der er selvfølgelig nogle rammer, men de overenskomstresultater, der opnås her, vil blive respekteret, og så må de jo passes ind i de budgetter, som kommunerne har.

Kl. 11:48

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 11:48

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå på hr. Lars Barfoed, at han mener, at det er et frontalangreb på fagbevægelsen at stille forslag om, at der bliver afsat flere midler til overenskomstforhandlingerne, så der er mere at forhandle om. Det synes jeg jo er interessant, for hvad er det, der gør, at det at tilføre flere midler er et frontalangreb, hvorimod det at stå fast på regeringens rammer ikke er noget frontalangreb? Hvorfor bliver det mere et frontalangreb, når man afsætter flere penge? Det har jeg måske en lille smule svært ved at forstå, men det kan hr. Lars Barfoed sikkert klargøre for mig.

Det andet spørgsmål er, hvordan det kan være et større angreb på fagbevægelsen at sige, at man afsætter flere midler til overenskomstforhandlingerne, end at sige: Der er afsat dem, der er, og der finder I en aftale inden for den ramme; hvis I ikke gør det og går i konflikt, så vil det

vise sig, at der opstår nogle samfundsmæssige problemer, der gør, at vi vil påstå, at vi er presset til at gribe ind. For det er jo det, der plejer at ske ved et regeringsindgreb. Altså, jeg har lidt svært ved at forstå, at hr. Lars Barfoed har det synspunkt, at vores forslag skulle være et angreb på fagbevægelsen, når det sådan set er hr. Lars Barfoed og De Konservative, der fører an i den slags.

Kl. 11:49

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:49

Lars Barfoed (KF):

Altså, der er masser af eksempler på konflikter i forbindelse med overenskomstforhandlinger i det her land, som har fået lov at løbe – også i lang tid – og som er endt med, at parterne, ofte gennem mægling osv. ved forligsmanden, er nået frem til enighed, uden at Folketinget overhovedet har grebet ind over for det. Det er også Det Konservative Folkepartis opfattelse, at det må være sådan i udgangspunktet. Så er der eksempler på, at man har været nødt til at gribe ind, men udgangspunktet er, at man ikke griber ind, for det drejer sig om lovlige våben. Selvfølgelig kan man strejke, når der er overenskomstforhandlinger, og selvfølgelig kan man lockoute. Det er det, hele systemet er baseret på.

Jo, det er et angreb på fagbevægelsen, når man i Folketingssalen vil diskutere og fastsætte lønrammer og diskutere, hvem der skal have pengene. Det er et indgreb, også i fagbevægelsens indbyrdes diskussioner om fordelingen af de midler, man nu kan forhandle sig frem til. Her vil man altså på forhånd fastsætte, hvem der skal have del i de midler, som fastsættes. Det er et indgreb, og det er i virkeligheden det første skridt til at overflødiggøre fagbevægelsen og organisationerne på arbejdsmarkedet, at man siger: Det ordner vi inde i Folketinget.

Kl. 11:51

Formanden:

Hr. Per Clausen for en sidste kort bemærkning,

Kl. 11:51

Per Clausen (EL):

Jeg er da enig med hr. Lars Barfoed i, at Det Konservative Folkeparti og hr. Lars Barfoed da giver fagbevægelsen masser af eksistensberettigelse, fordi der er meget at slå imod. Det er jeg enig i. Men konsekvensen af hr. Lars Barfoed synspunkt, nemlig at vi ikke kan afsætte flere midler til overenskomstforhandlingerne, er jo, at hvis man kommer der til, at de offentlige ar-

bejdsgivere er hårdt presset, er ved at tabe konflikten, og derfor må sige til staten, at de har brug for flere penge, så har hr. Lars Barfoed, regeringen og Folketinget jo den mulighed, at de bare kan lave et folketingsindgreb – et regeringsindgreb – og dermed sætte den styrkeposition, som fagbevægelsen har, ud af kraft.

Jeg kan forstå, at det vil hr. Lars Barfoed ikke, medmindre der er nogle meget alvorlige problemer. Men er hr. Lars Barfoed ikke enig med mig i, at disse meget alvorlige problemer kan regionerne og kommunerne meget nemt konstruere ved at lave lockout? Derfor siger jeg bare, at hr. Lars Barfoed er i færd med at tilrettelægge et forløb, hvor han hævder at forsvare den frie forhandlingsret, men i virkeligheden bare fastholder nogle rammer, der gør, at problemerne omkring løn ikke kan løses i den offentlige sektor.

Kl. 11:52

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:52

Lars Barfoed (KF):

Jeg forsvarer sådan set bare et system, der har fungeret i mange årtier, og hvor parterne har forhandlet, uden at vi først har forhandlet i Folketinget om, hvor store beløb der skal være til rådighed, og hvem der skal have pengene. Sådan har det altid været, og det er egentlig meget fornuftigt. Nu vil Enhedslisten ændre på den praksis, ved at vi som noget helt nyt i Folketingssalen skal diskutere, hvor mange penge der skal stilles til rådighed, og hvem der skal have pengene, og det er et indgreb i de frie forhandlinger.

Kl. 11:52

Formanden:

Ja tak. Så er det hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 11:52

Morten Østergaard (RV):

Jeg tror, at Det Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti er meget enige om tilgangen til netop den politiske rolle i forbindelse med overenskomstforhandlingerne.

Men det, der jo er interessant at diskutere, er, at vi sådan set politisk og økonomisk ansvarligt kunne gøre mange ting for at forbedre situationen for de offentligt ansatte.

Der vil jeg gerne spørge hr. Lars Barfoed: Når man nu har en udpræget mangel på arbejdskraft, er det så ikke sølle at være del af en regering, der har valgt at parkere de væsentligste reformer i kommissioner?

Man har lavet en skattekommission i stedet for at lave en skattereform, og man har lavet en arbejdskommission i stedet for at lave arbejds-markedsreformer. Er det i virkeligheden ikke et udtryk for meget dårlig rettidig omhu, at man parkerer så vigtige spørgsmål i kommissioner i stedet for at lave de reformer, der kunne være med til at skaffe flere kollegaer til de offentligt ansatte, så de på den måde fik bedre arbejdsvilkår og mere tid til at levere en ordentlig offentlig service?

Kl. 11:53

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:53

Lars Barfoed (KF):

Nu har det jo vist sig, at kommissioner kan være ganske effektive til at få skabt grundlag for gode beslutninger. Jeg vil gerne nævne Velfærdskommissionen.

Nu havde jeg selv fornøjelsen af gennem et par år, tror jeg, at argumentere stærkt for, at der burde ske noget for at sikre velfærdssamfundet på længere sigt, fordi vi ikke havde råd til efterlønsordningen, som den var, og fordi skatterne skulle sættes ned og mange andre ting. Det var der ikke stor lydhørhed over for. Det var noget, Det Konservative Folkeparti stod for – og Det Radikale Venstre, jeg tror faktisk, at Det Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti var de eneste partier, som gennem en lang periode argumenterede for, at der var behov for reformer.

Så fik vi nedsat en velfærdskommission, for vi kunne jo ikke få flertal for de ting; Det Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti havde jo ikke flertal for at gøre noget ved efterlønnen.

Efter at Velfærdskommissionen havde undersøgt tingene og var nået frem til konklusioner, der meget lignede det, som vore partier havde af holdninger, ja, så blev der skabt grundlag for at gennemføre noget.

Jeg ville da blive glad, hvis jeg fik at vide, at der allerede nu var et flertal i Folketinget, der ville nedsætte skatten på den sidst tjente krone, så vi i hvert fald ikke betaler mere end halvdelen af den sidst tjente krone i skat. Hvis der var flertal for det her i Folketinget, ville Det Konservative Folkeparti gerne medvirke til at gennemføre det, men det er der jo ikke. Der er åbenbart behov for, at vi får analyseret tingene i en kommission, der kan vurdere de samfundsøkonomiske konsekvenser af forskellige måder at ændre skatterne på og komme med finansieringsmo-

deller – også finansieringsmodeller, der kan understøtte et godt miljø, et bedre klima osv. Erfaringen viser, at det derfor er en ganske god arbejds metode, at vi ikke parkerer det i en kommission, men har en hurtigtarbejdende kommission, der skaber et beslutningsgrundlag, så vi så forhåbentlig kan få flertal i Folketinget for at nedsætte skatten på den sidst tjente krone.

Kl. 11:55

Formanden:

Hr. Morten Østergaard for en sidste kort bemærkning.

Kl. 11:55

Morten Østergaard (RV):

Vi må sige, at da Velfærdskommissionen så bl.a. kom med forslaget til, at man skulle lave skattereformer, ja, da blev det jo vippet fuldstændig af brættet af regeringen. Derfor er det jo, kan man sige, lidt omsonst at insistere på, at der skal nedsættes en ny kommission, når man allerede har en tidligere kommission, der sådan set ret klart har angivet, hvad man kunne gøre.

Lad os i stedet fokusere på kvalitetsreformen, for det er jo også et sted, hvor vi politisk har mulighed for at tage ansvar for nogle af de arbejdsvilkår, som de offentligt ansatte har. Og der vil jeg da bare spørge hr. Lars Barfoed: Vi forstår, at regeringen nu også er kommet på bedre tanker med hensyn til den fortsatte indførelse af nye bureaukratiske manøvrer, som kan stjæle de offentligt ansattes tid – kan hr. Lars Barfoed i dag komme med tre konkrete eksempler på ting, som Det Konservative Folkeparti ønsker afskaffet, som vil gøre det lettere for de offentligt ansatte at prioritere tid til de borgere, de skal betjene, frem for papirrusseri ved skriveborde?

Kl. 11:56

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:56

Lars Barfoed (KF):

Nu synes jeg altså ikke, at man skal undervurdere Velfærdskommissionens arbejde. Det førte jo til, at der relativt kort tid efter blev indgået et bredt forlig her i Folketinget om reformer, der skulle sikre velfærdssamfundet på længere sigt. Så det havde faktisk en effekt.

Jeg anerkender, at det jo ikke er alt, Velfærdskommissionen har foreslået, der er blevet gennemført, men dog væsentlige dele af det, og så ligger forslagene der jo til næste gang – og det kommer såmænd nok – hvor vi skal tage fat på yderligere reformer.

Med hensyn til kvalitetsreformen har vi jo nu lagt op til at gennemføre en proces mellem Folketings partier, og jeg mener også, det er med inddragelse af medarbejderne i den offentlige sektor, for netop at få gennemført afbureaukratisering og give mulighed for, at man i højere grad ude i de enkelte led kan træffe beslutninger.

Jeg vil da gerne nævne et eksempel, nemlig fra Beskæftigelsesministeriets område. Beskæftigelsesministeren har jo igangsat en proces, hvor man nedefra – fra de enkelte yderste led i forvaltningen – har fået forslag op gennem systemet til, hvordan det kan forenkles, og er i øjeblikket i gang med at skabe en lang række forenklinger, når det gælder forvaltningen af vores beskæftigelsespolitik. Det er altså et godt eksempel, i virkeligheden et skoleeksempel, på, hvordan man kan gøre det. Man kan sige, at beskæftigelsesministeren har været rollemodel for, hvordan man kunne gøre det på andre områder.

Kl. 11:57

Formanden:

Der er ikke flere korte bemærkninger til hr. Lars Barfoed.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages kl. 13.00.

Mødet er udsat. (Kl. 11.58).

Kl. 12:59

Første næstformand (Svend Auken):

Mødet er genoptaget.

Hr. Morten Østergaard som ordfører.

Kl. 13:00

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Man vil normalt takke forespørgeren for at have rejst en forespørgsel, men da forespørgeren ikke er i salen, og da jeg derudover ikke synes, at det er nogen særlig velanbragt forespørgsel, vil jeg springe det over og i stedet for fokusere på den økonomiske ansvarlighed, som for Det Radikale Venstre er kernen i den måde, som vi skal drive politik på på det finansielle område og på arbejdsmarkedet. Jeg må her sige, at jeg synes, at den seance, som vi har været vidne til ikke bare i dag, men lige siden løndiskussionen for alvor blussede op her i Folketinget, på ingen måde har levet op til ønsket om politisk og økonomisk ansvarlighed.

Når partier, som er repræsenteret her i Folketinget og derfor må tænkes at ville gennemføre deres politik, vælger at stille konkrete lønkrav, er det helt konkret en direkte indblanding i den danske model for, hvordan vi ordner løndannelsen på arbejdsmarkedet, nemlig mellem arbejdsmarkedets parter. Det er en model, der har tjent os godt. Og når nogle partier endda går til valg på konkret at ville betænke konkrete personalegrupper med helt specifikke månedlige beløb, så synes det helt tydeligt, at man intet har tilovers for den danske model, som på mange måder fra udlandet bliver beskuet som værende en ganske udmærket måde at organisere et arbejdsmarked på, så man undgår konflikter og kan sikre, at det fungerer til glæde og gavn for befolkningen. Derfor må vi sige, at det formentlig er et udslag af entydig valgrummel og populisme, at visse partier i forhold til deres arbejde i Folketinget har ført sig frem med lønlofter.

Det synes jeg er beklageligt for den proces, der har været siden hen, hvor et flertal i Folketinget mere eller mindre materialiserede sig, og hvor regeringen lod sig presse til – så vidt vides for første gang – efter at den har indgået en aftale med kommunerne, at gå ind og ændre på skønnet forud for overenskomstforhandlingerne. Det var det, der skete før jul, hvor regeringen betrødte den sti, som vi havde håbet at man ville være for klog og for ansvarlig til at betræde.

Uanset hvordan den tekniske diskussion, som i dag pågår i Folketingssalen, forløber, må vi bare konstatere, at det nu er sådan, at et flertal i Folketinget kan presse regeringen til at gribe ind i overenskomstprocessen. Nu er der ingen vej tilbage, og frem over vil det naturligvis være sådan. Næste gang, der er overenskomstforhandlinger, vil Dansk Folkeparti, SF, Enhedslisten og Socialdemokraterne være nødt til at bringe deres argumenter om konkrete lønlofter til torvs for at søge at presse regeringen til at ændre det udgangspunkt, man har lavet. Dermed er overenskomstforhandlingerne de facto flyttet ind i dette hus, som i virkeligheden har været godt tjent med, at det er blevet ordnet andre steder.

Det beklager vi, for der er masser af ting, man kunne gøre her i Folketinget, hvis man ville udvise økonomisk ansvarlighed. Der er masser af ting, man kunne gøre, hvis man keredede sig om de offentligt ansattes arbejdsvilkår.

Som så mange andre har vi i Det Radikale Venstre også besøgt en lang række offentlige arbejdspladser og der fået forståelse for, hvilke

vanskelige vilkår vi byder de mennesker, som skal levere velfærden til glæde for borgerne i Danmark. De arbejdsvilkår er præget af, at der bruges alt for meget tid på papirusseri. Derfor har vi fremlagt en tillidsreform. De er præget af, at der er personalemangel. Derfor har vi foreslået en dagpengereform. Vi har foreslået en skatte-reform. Det er alt sammen tiltag, der med rette kunne gennemføres i Folketinget, og som vil bidrage til at forbedre arbejdsvilkårene for de ansatte i den offentlige sektor.

I stedet for koncentrerer man sig om at blande sig i noget af det, som man ikke burde blande sig i, nemlig overenskomstforhandlingerne. Det er derfor, at jeg i dag vil sige, at vi har luftet tanker om en løn- og rekrutteringskommission, for vi synes, det er udmærket at se på, om der skulle være strukturelle problemer, som kræver en politisk indblanding. Det kunne f.eks. være loven om ligeløn, som blev indført for at sikre køns-mæssig ligestilling. Der kan være andre elementer, det er relevant at kigge på rent lovgivnings-mæssigt. Det står vi stadig væk ved.

Det er selvfølgelig noget, der har betydning, fordi det er lovgivning, men når det kommer til spørgsmålet, som vi behandler i dag, med den her perlerække af forslag til vedtagelser, hvor nogle har karakter af næsten bare at konstatere ingenting, og hvor andre er meget konkrete, må vi sige, at vi står vagt om den danske model. Derfor er vores holdning, at vi ikke fremsætter forslag til vedtagelse i dag, og at vi ikke agter at stemme for nogen vedtagelse, men tværtimod vil afstå fra at stemme, fordi vi synes, at hele denne debat er meget dårligt anbragt og lidt af en fejltagelse.

Kl. 13:04

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren.

Undskyld, der er endnu en, der har meldt sig for en kort bemærkning. Det er formålstjenligt, hvis man melder sig lidt tidligere.

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning.

Kl. 13:04

Frank Aaen (EL):

Jeg beklager.

Nu hørte jeg ikke helt, om hr. Morten Østergaard mener, at der er store kvindegrupper og lavtlønsgrupper inden for den offentlige sektor, der burde have et lønloft, fordi de af historiske grunde er placeret alt for lavt i lønsystemerne. Men i givet fald, hvordan synes Det Radikale Venstre så at det problem skal løses? Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Når nu det er Folke-tinget og regeringen, der bestemmer de økonomiske rammer for kommunerne og regionerne og også er arbejdsgiver for statens lavtlønnede, er det så ikke korrekt, at det er de rammer, der bestemmer, hvilke muligheder der er for at løfte nogle grupper? Og er det politisk indblanding, eller er det ikke politisk indblanding?

Kl. 13:05

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 13:05

Morten Østergaard (RV):

For at tage det sidste først vil jeg sige, at det, der er helt klart, er, at det, der foregik før jul, hvor regeringen lod sig overtale af et flertal, der var mere eller mindre manifesteret, var et historisk nybrud. Jeg spurgte konkret, om der var fortil-fælde for, at man havde ændret skønnet, og det kunne vi ikke få oplyst at der var.

Derfor må vi sige, at det, der foregik på baggrund af det pres, som Enhedslisten også har været med til at lægge, var – helt nyt – at regeringen på det tidspunkt gik ind og ændrede sit skøn, og dermed har vi en anden proces, end vi hidtil har haft.

Men det er klart, at der er offentlige arbejds-givere, og at de forhandler, som de har gjort så mange gange før, men vi må sige, at det politiske pres, som er lagt i de forhandlinger, formentlig ikke medvirker til at fremme en lettere for-handlingsløsning. Vi må jo håbe, at det alligevel lykkes parterne på ansvarlig vis at komme frem til en løsning, men jeg vil gerne sige, at det politiske pres, som har været lagt her fra Folketin-gets side, formentlig ikke har bidraget til den.

Kl. 13:06

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning.

Kl. 13:06

Frank Aaen (EL):

Der er jo ingen tvivl om, at det har politisk betydning, og at det har betydning for forhandlin-gerne, hvilke rammer der lægges fra Folketin-gets side. Hvilke rammer har kommunerne at forhandle inden for? Hvis det er inden for den samme ramme, er realiteten jo, at man enten skal tage pengene fra én gruppe for at give til en anden, hvilket er besværligt, eller også skal til at fyre ansatte for f.eks. at skaffe penge til at give en gruppe et særligt løft.

Men jeg hørte i virkeligheden ikke rigtig Det Radikale Venstres ordfører svare på: Er det et problem, at vi har meget store grupper af ansat-

te inden for den offentlige sektor, typisk i kvindedefag, som er meget lavtlønnede, og hvordan har Det Radikale Venstre tænkt sig at det skulle kunne løses?

Kl. 13:07

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 13:07

Morten Østergaard (RV):

Som jeg sagde i min ordførertale, har vi allerede tidligere tilkendegivet, at vi synes, det er vigtigt, at der bliver nedsat en løn- og rekrutteringskommission, som kan hjælpe med at finde på løsninger i forhold til at sørge for den fortsatte rekruttering til den offentlige sektor, og som samtidig kan afdække, om der skulle være strukturelle problemer, som kræver Folketingets indgriben.

Men det, der er problemet ved den her debat, er jo, at de partier, hvortil Enhedslisten hører sammen med SF, Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne, ikke under de fagforeninger, som trods alt har løndannelsen som en væsentlig grund til, at folk melder sig ind, at forhandle sig frem til et resultat, men i stedet for, fordi det var valgår, havde travlt med at tage æren for det og føre valgkamp på det. Det mest grelle tilfælde var SF, som førte valgkamp på et konkret beløb om måneden til bestemte personalegrupper.

Det er jo det, der er problemet, og det er jo det, der er virkeligheden her, nemlig at man ikke har undet fagforeningerne at skaffe de resultater. Det skulle man have politisk kredit for i et valgår, og det synes jeg er ærgerligt og uansvarligt.

Kl. 13:08

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Eigil Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 13:08

Eigil Andersen (SF):

Jeg kan forstå, at et af Det Radikale Venstres løsningsforslag er en dagpengereform, hvor man bl.a. forkorter den periode, hvori arbejdsløse kan modtage dagpenge fra deres a-kasse. Hvordan skulle det medvirke til, at der eksempelvis kommer flere, der gerne vil arbejde inden for ældreområdet?

Problemet er jo opstået, bl.a. fordi – som det er nævnt tidligere i debatten i dag – at en gruppe social- og sundhedsassistenter og social- og sundhedshjælpere i Holstebro fandt ud af, at hvis de sagde op og forlod ældreplejen og søgte ufaglært arbejde på en vinduesfabrik, fik de – og får de – 30.000-40.000 kr. mere om året. Så jeg vil

spørge, hvordan en forkortelse af dagpengeperioden skal medvirke til at rekruttere flere, når det er naturligt, at mennesker så søger ufaglært arbejde inden for det private til 30.000-40.000 kr. mere om året.

Kl. 13:09

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 13:09

Morten Østergaard (RV):

Det er jo helt oplagt – det kan man forvisse sig om ved at kigge på statistikken – at der er en tendens til, at dagpengemodtagere har større succes med at finde arbejde i slutningen af deres dagpengeperiode frem for i starten af dagpengeperioden.

Vi har i Danmark i forhold til de andre nordiske lande, som jo også er velfærdssamfund, en meget lang dagpengeperiode. Og det er derfor, vores forslag er at sige: Lad os kombinere en øget sikkerhed, der giver en højere dagpengeydelse i starten, med en kortere periode, som stadig væk vil være Nordens længste. For vi ved, at der er en tendens til, at systemerne måske hjælper bedre i slutningen af dagpengeperioden, og at dagpengemodtagerne måske er mere motiverede.

Derfor vil det give en øget arbejdskraft; det kan være til den private sektor, det kan være til den offentlige sektor, men alt andet lige vil det give en øget arbejdskraft.

Der vil jeg så sige, at det, som formentlig ikke vil virke, jo er det, som SF har foreslået og er gået til valg på, altså en konkret lønstigning til en konkret medarbejdergruppe. Det kan være, at det så gør, at man søger over i den medarbejdergruppe fra nogle af de andre offentlige job, som SF ikke ønsker at betænke, men det kan jo også være, at vikarbureauerne så bare sætter lønnen op. Det er det, vi kalder en lønspiral, og det er jo det, der er økonomisk uansvarligt, og det er det, som SF trænger til at forstå.

Kl. 13:10

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Eigil Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 13:10

Eigil Andersen (SF):

Som hr. Morten Østergaard udmærket ved, har vi sagt, at vi ønskede en lønforhøjelse til lavtlønnede grupper inden for den offentlige, hvortil den her gruppe så hører, og det måtte man så forhandle ved overenskomstbordet.

Sagens kerne er her med hensyn til ældreområdet og en dagpengereform, at der bliver ud-

dannet mange som social- og sundhedsassistenter, som starter på uddannelsen, men som opgiver den. Hvorfor gør de det? Fordi det er et vanvittigt hårdt arbejde at være ansat i ældreplejen. Der er en klar underbemanding; der er nedslidning; der er stor risiko for ulykker. Og oven i alt det er der ringe indflydelse på arbejdet og endda en meget lav løn.

Det betyder, at de, der starter på den uddannelse og kigger ind i virkeligheden inden for ældreområdet, skynder sig – mange af dem desværre – at flygte derfra, fordi de finder forholdene uacceptable. Og de uacceptable forhold bliver jo ikke ændret, fordi man laver en dagpengereform.

Kl. 13:11

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 13:11

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne bede hr. Eigil Andersen om at gå ind på SF's hjemmeside, klikke på mærkesagen Ældre og dér konstatere, at SF arbejder for, at ansatte i plejesektoren – ikke lavtlønsgrupper, men ansatte i plejesektoren – skal have 2.000 kr. mere om måneden. Det er det, vælgerne kan lese.

Jeg forstår så på hr. Ole Sohn og nu også på hr. Eigil Andersen, at det ikke er sådan, at SF i virkeligheden havde tænkt sig at komme af sted med det, men det er jo det, man fortæller befolkningen; det er jo det, man fortæller vælgerne. Og det er derfor, jeg synes, at det er populistisk – især da, når man åbenbart ikke mener det.

Så vil jeg sige mere forsonende i forhold til det, hr. Eigil Andersen siger om plejesektoren, at jeg sådan set er meget enig i, at vi fra Folketingets side kan gøre meget for at forbedre arbejdsvilkårene. Vi kan fjerne nogle af alle de tidsrøvere, som er der i forhold til unødigt dokumentation; vi kan gøre op med minuttyranniet, som gør, at man jager rundt efter en fuldstændig skemalagt tid, hvilket er med til at give stress; og vi kan være med til at sikre en bedre uddannelse, der gør, at det er mere attraktivt. Alle de ting er vi enige om; det eneste, vi ikke er enige om, er, hvor løndannelsen skal foregå, og der foretrækker vi altså, at det klares af arbejdsmarkedets parter.

Kl. 13:12

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Bent Bøgsted for en kort bemærkning.

Kl. 13:12

Bent Bøgsted (DF):

Det var egentlig ikke meningen, jeg ville have taget ordet, men jeg har lige et par opklarende spørgsmål vedrørende det her. Jeg går ud fra, at hr. Morten Østergaard er klar over, at dagpengesystemet er årsagen til, at vi kan opretholde det fleksible arbejdsmarked, vi har – flexicuritymodellen – selv om der skæres i dagpengene. Det går jeg ud fra hr. Morten Østergaard er klar over.

Det andet er, at jeg lige skal have opklaret, om hr. Morten Østergaard mener, at der ikke findes lavtlønsgrupper inden for det offentlige, der kan have behov for at få et ekstra lønløft.

Kl. 13:13

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Morten Østergaard.

Kl. 13:13

Morten Østergaard (RV):

Lad os tage det sidste først. Det, vi har sagt fra Det Radikale Venstres side, er, at vi synes, at det er fornuftigt at lave en løn- og rekrutteringskommission, som kan afdække eventuelle strukturelle problemer, som kræver Folketingets indgriben.

Det er det, vi har sagt, og det udelukker på ingen måde det, som hr. Bent Bøgsted siger her. Vi har sagt: Lad os nu give overenskomsten plads, men lave en løn- og rekrutteringskommission, der kan lave en arbejdsseddel til Folketinget med de problemer, man eventuelt måtte finde. Det er den ene del af svaret.

I forhold til den anden del vil jeg understrege, at vi ikke ønsker at beskære dagpengene, vi ønsker at afkorte perioden – stadig væk til Nordens længste – men vi ved, at folk kommer i arbejde i slutningen af perioden. Tværtimod ønsker vi sådan set at hæve dagpengeydelsen, fordi vi ønsker at give folk en større jobsikkerhed, og derfor hæver vi sådan set ydelsen ganske markant i starten, næsten til en fordobling.

Kl. 13:14

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Bent Bøgsted.

Kl. 13:14

Bent Bøgsted (DF):

Det er lidt mystisk, for halverer man dagpengeperioden eller sætter man ydelsen ned, når man skærer i dagpengene? For mig er det at skære i dagpengeperioden begge dele, det må jeg indrømme.

Så er der det med at hæve ydelsen de første 3 måneder. Hr. Morten Østergaards parti har selv været med til at fremme, at vi skulle have

de ledige ud på arbejdsmarkedet så hurtigt som muligt. Hvis man så hæver ydelsen de første 3 måneder, har man endnu en grund til, at man ikke behøver skynde sig at finde et nyt arbejde.

Man skulle måske bare tænke over i Det Radikale Venstre, hvordan det hænger sammen. Og det der med at beskære dagpengeperioden tror jeg ikke hr. Morten Østergaard kommer særlig godt fra på den måde.

Men jeg synes ikke, det gjorde noget, at vi fik et klart svar på, om Det Radikale Venstre mener, at der er nogle lavtlønsgrupper i det offentlige, der har behov for et lønløft. At vi så skal vente på, at den kommission har set på det, ja, det er så det. Men erkender Det Radikale Venstre, at der er en gruppe, der har behov for et lønløft?

Kl. 13:15

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 13:15

Morten Østergaard (RV):

I forhold til det om dagpenge er jeg sådan set tilbøjelig til at være enig i det sidste, hr. Bent Bøgested sagde, nemlig at det er klart, at det påvirker incitamentet til at finde arbejde. Og det var sådan set derfor, at vi syntes, at det var underligt, at vi bevarer en meget lang periode, når vi ved, at folk har et øget incitament til at finde arbejde i slutningen af perioden. Det er jo ikke nogen straf at få arbejde.

Grunden til, at vi så vil øge ydelsen i starten af perioden, er, at vi ønsker en sikkerhed. Det skal ikke være sådan, at fordi man mister sit arbejde og skal til at hæve dagpenge, skal man til at lægge sit liv om. Der får man altså i vores reformforslag 3 måneder til at finde et andet arbejde, uden at det går mærkbart ud over økonomien. Og det synes vi sådan set er godt og socialt afbalanceret.

Hvad angår lavtlønsgrupperne er pointen jo netop, at vi siger, at der er behov for at vurdere, om Folketinget bør gribe ind i forhold til nogle strukturelle problemer, som ligger på Folketingets arbejdsbord, men løndannelsen overlader vi til arbejdsmarkedets parter.

Det er jo det, der er pointen; det er det, der har været systemet ganske længe. Det er jo den danske model, og det plejer at være sådan, at hvis man sætter dansk foran noget som helst, plejer Dansk Folkeparti at være med.

Kl. 13:16

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste er hr. Anders Samuelsen.

(Ordfører)

Anders Samuelsen (NY):

På mange måder har det jo været en interessant debat i dag, forstået på den måde at Enhedslisten sådan set har gjort en del af det arbejde, som VK burde have gjort, nemlig ved at påpege, at det var det nærmeste, man kunne komme et bluffnummer, det, der skete før juleferien, nemlig at man forsøgte at oversælge et projekt, som skulle komme til at lyde som 5 mia. kr., når der stort set ikke var noget indhold i det, og der i bund og grund var tale om, at man fremrykkede en regulering, og det var det.

Derudover har kampen i dag så stået om, hvem der muligvis har ansvaret for det, og hvem der egentlig gerne ville have givet mere, og hvorfor man ikke kunne give mere osv. osv. Jeg må sige, at jeg synes, at det understreger, hvorfor det helt rigtige i forhold til det, som er spørgsmålet i dag i forespørgselsdebatten, ville have været, at alle partier i Folketinget havde undladt på noget som helst tidspunkt at begynde at blande sig i den her diskussion. Derfor må man så sige, at de partier, som bærer det ansvar, er Socialdemokratiet, SF, Dansk Folkeparti, og det er så desværre også Enhedslisten, som sådan set ikke har været ked af – heller ikke i det forslag til vedtagelse, som de fremsatte i dag – at pege på, at de gerne ville bruge Folketinget til at blande sig i overenskomstforhandlingerne.

Det er en uskik, dels fordi der reelt ikke kommer noget ud af det, så det bliver altså bare et valgkampstunt – det var det, det blev – et valgkampstunt, som ingen i bund og grund åbenbart havde lyst til at leve op til, og det er så, kan man sige, med god grund, men derfor bør man jo ikke gå til valg på det, når man godt ved på forhånd, at det er et træ, man aldrig nogen sinde burde være kravlet op i, dels fordi der, hvor vi for alvor i Folketinget kan gøre noget, er i forhold til arbejdsforholdene, hvilket også andre har været inde på. Det er jo der, man først og fremmest burde sætte ind, og ikke på spørgsmålet om, om man kan give nogle 200, 300 eller 400 kr. om måneden, hvis der, hvor man for alvor kunne gøre noget i forhold til folks arbejdsglæde og arbejdslyst og mulighed for at udfylde deres faglighed, var på de områder, som også har været et tema i flere valgkampe i træk nu, nemlig minutt tyranni, bureaukratiseringen af den offentlige sektor, vores evige trang til fra Folketingets side at lade, som om vi kan løse helt konkrete faglige problemstillinger ude i den enkelte

institution, når sandheden er, at det kan vi ikke. Der har vi i bund og grund kun én ting at læne os op ad, og det er medarbejdernes faglighed og muligheden for, at medarbejderne kan udleve deres faglighed.

Mig bekendt er det meget, meget sjældent, at det er tilsyn og andet, som er med til at afsløre dårlige forhold i vores institutioner. Det er som regel pårørende, eller det er pressen, som rejser sagerne. Det er egentlig ikke nogen af de mange kontrolforanstaltninger, som vi stiller op.

Så Ny Alliances syn på dagens debat er sådan kort ridset op, at Enhedslisten har gjort et fortræffeligt stykke arbejde for at afsløre, hvor skidt en aftale, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti lod sig binde op på. Finansministeren gjorde et godt stykke arbejde, fordi han sørgede for, at Folketinget ikke blev belemret mere end højst nødvendigt af den retorik, som har været en del af valgkampen, altså at man overlader så meget som overhovedet muligt til forhandlingsparterne på arbejdsmarkedet.

Tilbage står vi så med nogle forslag til vedtagelse, som også i sig selv er meget mystiske. Ny Alliance vælger at stemme for det forslag til vedtagelse, som kommer fra Venstre og Konservative. Det er jo trods alt to faktuelle ting, som står der, og det kan man så nikke til eller lade være. Vi vælger at nikke til det. Det er jo ikke i strid med sandheden, at man har lavet en aftale med KL. Og det forslag, der ligger fra Socialdemokratiet, forstår vi simpelt hen bare slet ikke ordlyden af. Jeg har oplevet meget i Folketinget, men at man skal have en vedtagelse, hvor man konstaterer, at der er sendt et brev, er da godt nok noget af det mest mærkværdige, jeg har set som forslag til vedtagelse. Men o.k., det er så der, den politiske kamp står i forhold til det synspunkt, som Socialdemokratiet har. Tak for ordet.

Kl. 13:21

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Finansministeren.

Kl. 13:21

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg skal ikke gå ind i debatten om forslag til vedtagelse, men bare tørt konstatere, at ordlyden af det forslag, der er fremsat af Socialdemokratiet, jo går på, at Folketinget konstaterer, at regeringen har modtaget et brev, og det kan jeg i hvert fald bekræfte. Jeg vil tro, at afsenderne ved, at de har sendt det, og jeg kan så bekræfte, at jeg har modtaget det.

Men ellers vil jeg såmænd bare takke ordførerne for denne debat, som jeg har lyttet til med stor interesse. Jeg tror, det tjener sagen bedst, at jeg ikke forholder mig til de mange indlæg, der har været. For det, der jo bør være en pointe, også efter debatten her i dag, er, at Folketinget bør respektere den danske aftalemodel og nu overlade det til parterne på arbejdsmarkedet at fortsætte de drøftelser, der er i gang, efter de køreplaner, der ligger på de tre områder, med det fromme ønske, at det kan lykkes at lave nogle aftaler, som er samfundsøkonomisk ansvarlige, og som opleves som rimelige af alle parter.

Uanset at der har været tilløb til andet må man jo i hvert fald også konstatere, at den konklusion, der står tilbage efter i dag, er, at Folketinget herfra overlader de videre overenskomstforhandlinger til parterne. Det er jeg ganske tilfreds med.

Kl. 13:22

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til finansministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne, hr. Frank Aaen.

Kl. 13:22

(Ordfører for forespørgerne)

Frank Aaen (EL):

Når Slotspladsen hernede er fyldt med SOSU-assistenten og andre offentligt ansatte med lav løn og en masse brugere og forældre, som siger, at der skal være bedre vilkår i den offentlige sektor, og at de, der har mindst at leve for, skal have noget mere, ja, så er der straks et flertal i Folketinget, der siger, at det er rigtigt, at det vil vi understøtte.

Når der er valgkamp, som der var i efteråret, er der ingen grænser for de løfter, der kommer fra partierne. Der var et klokkeklart flertal i Folketinget, der sagde, at man ville sikre 5 mia. kr. ekstra til et lønløft for de lavestlønnede ansatte inden for velfærdsområdet: dem, der tager sig af de gamle, tager sig af børnene, tager sig af de syge. Men i dag, hvor valget er overstået, er flertallet smuldret. Det, der blev lagt op til – at kunne vedtage her i Folketinget at give nogle flere penge – er blevet til et brev afsendt af Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti og SF, og da det så blev arkiveret lodret i Finansministeriet, stoppede sagen der.

Finansministeren sagde jo klart før jul – den ære skal han have – at der ikke skal være nogen ekstra lønpuljer til at løfte de lavestlønnedes løn. Det er målet at sikre en ensartet lønudvikling på det offentlige arbejdsmarked i forhold til det private arbejdsmarked. Det er også det, vi har hørt

i dag, og det er der jo ikke noget som helst overraskende i: Regeringen ønsker ikke et særligt løft for de lavestlønnede på det offentlige arbejdsmarked.

Regeringen ønsker dermed heller ikke en ligestilling mellem mænd og kvinder, som jo ville være det, der kom, hvis der kom et særligt løft for de lavtlønnede kvindefag. Men regeringen var jo presset, og så lavede den det der lille nummer med, at penge, der allerede var aftalt i gældende overenskomster, nu lige pludselig blev fremstillet som en indrømmelse til kravet om et særligt lønloft, selv om der ikke var en eneste ny krone.

Man må sige, at heller ikke den form for kreativ bogføring er overraskende. Den disciplin, kreativ bogføring, er regeringen jo verdensmester i anført af statsministeren, som tidligere måtte afgå som skatteminister på grund af kreativ bogføring.

Nej, det, der er det overraskende i dagens debat, er jo, at de partier, der før talte om 5 mia. kr. ekstra, i dag har meddelt, at de ikke kan støtte et forslag til vedtagelse herom. Socialdemokratiet kommer i stedet for med et forslag om, at der er sendt et brev. Punktum. SF kommer med et forslag til bedre velfærd – ikke en eneste bemærkning om, at der skal flere penge til mere i løn. Dansk Folkeparti, der jo tidligere gik sammen med Socialdemokratiet og SF, har nu sagt, at en forudsætning for, at man kan støtte de 5 mia. kr. ekstra, er, at de, der støtter det, så også går sammen om hele finansloven. Det havde man jo ikke noget problem med, da man sendte brev. Da sendte man bare brevet, men nu er det lige pludselig et krav, at man samtidig stemmer for hele finansloven.

Jeg vil sige, at det, vi har hørt, om, at det her drejer sig om respekt for det danske aftalesystem, er ude i det rene sniksnak. Skulle det være en trussel mod aftalesystemet, at man tilførte nogle flere penge? Nej, da aldrig nogen sinde. Det er ikke mere et indgreb end det modsatte, nemlig det, man gør, når man lader være med at gøre det. Det er også et indgreb, hvis det andet er et indgreb.

Derfor vil jeg sige, at der jo også er andre eksempler på, at man selvfølgelig en gang imellem fra Folketinget går ind; vi lavede trepartsforhandlinger, eller rettere sagt nogle partier lavede trepartsforhandlinger og fastlagde seniorordninger og fastlagde nogle uddannelseskrav. Er det så også indgreb? Nej, selvfølgelig er det nogle gange muligt og nogle gange nødvendigt, at

Folketinget træffer nogle beslutninger, og det gælder under alle omstændigheder, når det drejer sig om løndannelsen på det offentlige arbejdsmarked.

Derfor er det også efter min opfattelse noget sludder, når De Radikale bare siger, at løndannelsen skal ske via arbejdsmarkedets parter. Jamen den afgørende part på arbejdsmarkedet, når det drejer sig om offentligt ansatte, sidder altså her. Det er her, man beslutter, hvor mange penge der er at give i løn. Det er her, man har mulighed for at åbne pengekassen, hvis det er sådan, at man ønsker, at en lavtlønnet gruppe skal have nogle flere penge. Og derfor var det også her, det skulle besluttes, og det er meget beklageligt, at et flertal ikke vil beslutte det, og at det flertal, der var før valget, i dag nægter at leve op til de valgløfter, som de kom med.

Må jeg til sidst sige, at skal man endelig tale om mangel på respekt for overenskomstsyste- met og trussel mod aftalesystemet, så vil jeg sige, at det jo er det, vi har hørt fra en lang række partier i dag, nemlig at hvis det bliver nødvendigt, griber man selvfølgelig ind i overenskomsterne. Først laver man altså alt for stramme økonomiske rammer, således at det er umuligt for overenskomstparterne at finde en løsning, der kan tilgodese de lavestlønnede, og som derfor bliver stemt ned, og som derfor vil udløse en konflikt. Så siger de selv samme partier, der i dag ikke vil give flere penge, at de er indstillet på at gribe ind i konflikten. Se, det er et indgreb, der vil noget, og det kommer vi desværre nok til at se. Det beklager vi meget.

Kl. 13:28

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Lars Barfoed, kort bemærkning.

Kl. 13:28

Lars Barfoed (KF):

Jeg skal bare kort spørge hr. Frank Aaen, om hr. Frank Aaen kender ét eksempel fra fortiden, hvor Folketinget har truffet beslutning om på forhånd, hvor mange penge der skal være til rådighed forud for overenskomstforhandlingerne, og hvilke gruppe der skal tilgodeses for de penge. Er der nogen eksempler – fortilfælde – på det?

Kl. 13:28

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Frank Aaen.

Kl. 13:28

Frank Aaen (EL):

Det gør man hvert år, når Folketinget er gået på sommerferie. Så sidder man oppe i Finansudval-

get, hvor hr. Lars Barfoed også er medlem, og beslutter en aftale indgået mellem regeringen, kommunerne og regionerne, og i den aftale står der, hvad der er afsat til løn. Hvert eneste år sker det, helt systematisk. Så derfor er det det rene hykleri at påstå, at det gør vi aldrig. Jo, det sker hvert år, og det sker i hemmelighed bag lukkede døre oven i købet.

Kl. 13:28

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Lars Barfoed, kort bemærkning.

Kl. 13:28

Lars Barfoed (KF):

Jeg kan konstatere, at hr. Frank Aaen ikke kan nævne et eneste eksempel på, at Folketinget inden overenskomstforhandlingerne har truffet beslutning om beløb, og hvem der skal tilgode-se i forbindelse med de beløb.

Altså er den her forespørgsel i virkeligheden et forsøg fra Enhedslistens side på at angribe fagbevægelsens ret til at føre sine egne overens-komstforhandlinger. Det synes jeg er beklageligt og beskæmmende for Enhedslisten.

Kl. 13:29

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 13:29

Frank Aaen (EL):

Det er altså forunderligt, at man ikke hører efter de svar, der bliver givet.

I sommer blev det vedtaget, at kommunerne og regionerne har mulighed for at give lønforhø-jelser inden for en ramme på 3,25 pct. Hr. Lars Barfoeds parti har sammen med Venstre været med til at beslutte, at den ramme nu er forøget til 4 pct., og hvis det ikke er en konkret beslutning angående løndannelsen, ved jeg ikke, hvad det er.

Nu har jeg ikke taget alle kommuneaftalerne med herop på talerstolen i dag, det var jeg ikke lige forberedt på at jeg skulle. Men i øvrigt er det sådan, at det hver eneste gang har været sådan, at når man på den ene side har fastlagt lønrammen, har man på den anden side besluttet en lang række andre ting, der har med de ansattes arbejdsvilkår at gøre.

Kl. 13:30

Første næstformand (Svend Auken):
Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 13:30

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Der stemmes om det af Peter Christensen (V) og Lars Barfoed (KF) fremsatte forslag til vedtagel-se nr. V 17 (*se side 862*), og afstemningen starter nu.

Har alle afgivet deres stemme?
Afstemningen er sluttet.

For stemte: 57 (V, DF, KF og NY), imod stemte: 17 (SF og EL), hverken for eller imod stemte: 35 (S og RV).

Forslag til vedtagelse nr. 17 er vedtaget.

Herefter bortfalder forslag til vedtagelse nr. V 16 (*se side 861*) af Frank Aaen (EL), forslag til vedtagelse nr. V 18 (*se side 867*) af Henrik Sass Larsen (S) og forslag til vedtagelse nr. V 19 (*se side 875*) af Ole Sohn (SF).

Forespørgslen er hermed afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

**4) 1. behandling af lovforslag nr. L 46:
Forslag til lov om ændring af lov om afgift af lønsum m.v. (Afgiftsmæssig ligestilling mel-lem offentlig og privat virksomhed m.v.).**
Af skatteministeren (Kristian Jensen).
(Fremsættelse 14.12.2007).

Kl. 13:31

Forhandling

Første næstformand (Svend Auken):

Forhandlingen er åbnet. Den første ordfører er hr. Torsten Schack Pedersen.

Kl. 13:31

(Ordfører)

Torsten Schack Pedersen (V):

I Venstre er vi store tilhængere af konkurrence, og vi er naturligvis især tilhængere, når der er tale om lige og retfærdig konkurrence, hvor der er fælles spilleregler og det dermed er den, der kan konkurrere bedst, som vinder, og ikke den part, der har et særlig fordelagtigt udgangs-punkt, fordi man møder lidt andre krav og reg-ler.